

Волфганг Ефенбергер

ГИБЕЛТА НА ЕВРОПА 1914-18 г.

**Господата
с парите налагат
своето световно господство**

14/18

zeitgeist
Print & Online

Гибелта на Европа 1914/18.

Господата с парите налагат своето световно господство

автор Волфганг Ефенбергер

Europas Verhängnis 14/18. Die Herren des Geldes greifen zur Weltmacht
Wolfgang Effenberg
Verlag Zeitgeist Print & Online, Höhr-Grenzhausen 2018

превод с „Гугъл-транслейтър“ и редакция, Живко Войников

„Търговци на смърт“ – Мейбъл Дуайт, 1935 г.

Още през 1935 г. американската художничка Мейбъл Дуайт обръща внимание на тези, които печелят от войните и кризите: „Търговците на смъртта (банкерите и военната промишленост, бел. авт.) са упорити и издръжливи... единственият им интерес е личният, единственият им бог е печалбата... Като политици, те се стремят към силна управляваща класа и концентриране на привилегиите... Това, което обаче рядко разбират е, че смъртта е техният водач. Те я обичат, защото знаят, че тя рано или късно ще напълни джобовете им. Тя знае, че те замислят войните и революциите...

Тяхната упоритост и традиционна глупост надхвърлят всякакъв здрав разум. Те са изключително проникателни, но и неизлечимо късоголеди. В тази страна (САЩ) те мразят демокрацията, но са доволни от разюзданата свободата, която тя им дава.“¹

„Бях 33 години и 4 месеца на активна военна служба и през това време прекарах по-голямата част живота си като високопоставен бандит за големите корпорации, за Уолстрийт и неговите банкери. Накратко, бях мошеник, гангстер на капитализма. През 1914 г. осигурих Мексико и по-специално Тампико за американските петролни интереси. Превърнах Хаити и Куба в прекрасно място за момчетата от National City Bank, за да могат да прибират приходите си. Помогнах за ограбването на много централноамерикански републики в полза на Уолстрийт. От 1902 до 1912 г. изчистих Никарагуа за международната банка Brown Brothers.

¹ Susan Barnes Robinson/John Pirog: Mabel Dwight. A Catalogue Raisonné of the Lithographs. Washington 1997

През 1916 г. подготвих Доминиканската република за интересите на захарната индустрия. През 1903 г. подготвих Хондурас за американските плодови корпорации. През 1927 г. се погрижих интересите на Standard Oil в Китай да останат незасегнати. Мога да дам няколко съвета на Ал Капоне. Най-доброто, което той постигна, беше да ръководи мошеническия си бизнес в три района (на Чикаго). Аз действах на три континента.²

Смедли Дарлингтън Бътлър (1881-1940), генерал-майор от Корпуса на морската пехота на САЩ, два пъти награден с Медал за храброст.

Американският президент Дуайт Д. Айзенхауер предупреждава в прощалната си реч на 17 януари 1961 г.: „Ние, в правителствените институции, трябва да се предпазим от неправомерното влияние – умишлено или не – на военно-промишления комплекс. Катастрофално нарасналото влияние на тези, погрешно насочени сили, съществува и ще продължи да съществува. Никога не трябва да позволяваме те да застрашава нашите свободи или демократичните процеси. Не трябва да се приема нищо за даденост. Само бдителните и информирани граждани могат да наложат подходящ контрол над гигантската военно-промишлена машина с мирни методи и цели, така че сигурността и свободата да се развиват и процъфтяват заедно.“

Първата световна война в крайна сметка остави само губещи: разбира се на първо място Германия и съюзниците ѝ, но също Русия, Франция, и дори самият подпалвач Англия. Само САЩ остават единствените печеливши. Но печалбите обаче, както винаги, са за „господата с парите“ – „търговците на смъртта“.

Чрез дипломатически интриги Европа е въввлечена в „основополагащата катастрофа на XX век“. Една от целите е да се премахнат управляващите династии, което е постигнато. Днес националните държави са на мушката, защото като гаранتي на върховенството на закона, те стоят на пътя, на желанието от международния банков и финансов елит еднополюсен световен ред.

Само на този фон могат да бъдат разбрани геополитическите събития от последните десетилетия. Този сбит труд очертава най-значимите етапи, довели до Първата световна война, посочва нейните последици и изследва тайните пътища на задкулишната дейност чак до наши дни.

² Това е казано през 1935 г. По Hans Schmidt: *Maverick Marine. General Smedley D. Butler and the Contradictions of American Military History*. University Press of Kentucky 1998, S. 231

Съдържание

- ✓ Предговор – 5
- ✓ Въведение – 6
- ✓ Роудс и Милнър проправят пътя за трансатлантическата империя – 9
- ✓ Новите имперски войни и САЩ като световна сила – 11
- ✓ Втората англо-бурска война: Първата война на лорд Милнър – 13
- ✓ Промяна на парадигмата при Едуард VII – 15
- ✓ Мечоносците: Комитетът за имперска отбрана (КИО) – 17
- ✓ Проба на ситуацията с Мароканската криза – 21
- ✓ 1907: Годината на военните планове – 22
- ✓ 1911: Прелюдията към Първата световна война – 26
- ✓ 1912/13: Последният тласък на подстрекателите на войната – 32
- ✓ Първа световна война: Втората война на лорд Милнър – 37
- ✓ 1916: Един много типичен британски преврат – 44
- ✓ Обобщение и перспективи за бъдещето – 47

Предговор

„Ще придобия власт и богатство!“³ – Така Фауст оправдава пред Мефистофел своето желание за господство, което не се спира пред нищо, вкл. и от насилственото унищожаване на мирните жители, Филемон и Бавкида.

В своя „Фауст“ Гьоте описва драмата на индустриализацията и световната колонизация, пред която е изправено съвременното му човечество, драма, която той е предвиждал и от която се е страхувал: Фауст – който вече не приема никакви граници, не се чувства обвързан с нищо, компенсира духовното си израждане с технологичната мегаломания и безскрупулно сключва пакт със злото, без дори да разбира, че става негов инструмент – привлича всичко около себе си във вихъра на своята жажда за власт.

Мрачната картина, която Гьоте рисува, е самата реалност днес. Намираме се в порочен кръг от глобално масово производство, унищожаване на околната среда, войни и терор, който има своите корени в европейската самозабрава от XIX век, век на световна колонизация и индустриализация.

Днес обаче светът не се управлява от отделни нации, а от глобално действащи спекуланти, които дърпат конците зад кулисите повече от 100 години. За да се проследят тези спекуланти и хазартни играчи, да се избегне повторното превръщане на човечеството в жертва на разрушителните им машинации, трябва да се разкрият техните умело прикрити властови игри, донесли катастрофата на опустошителна световна война в началото на XX век, само с кратко прекъсване продължила през Втората световна война от 1939 г. нататък.

„Само този, който познава миналото, има бъдеще“, пише съвременникът на Гьоте, пруският ерудит, изследовател и държавник Вилхелм фон Хумболт.

Осъзнаването е по-важно от всякога днес, когато разломните линии на Първата световна война се появяват отново по целия свят.

Далеч сме от световния мир, за който Карл Фридрих фон Вайцекер подчертава през 1963 г. – „Ще живеем в държава, достойна за световния мир, или ще загинем.“⁴ Предвестниците на нова голяма война не могат да бъдат пренебрегвани, независимо дали са в Северна Африка, Близкия и Средния изток, на Балканите, в Украйна или дори в Азия. Време е да се изправим срещу причините за Първата световна война без предразсъдъци и заедно всички, които са активно и пасивно замесени, да разработим правдива историография, която ще ни помогне да изградим и по-добро бъдеще.

Тази книга има за цел да допринесе за това.

Волфганг Ефенбергер Пьокинг, май 2018 г.

³ Johann Wolfgang von Goethe: *Faust. Der Tragödie 2. Teil. 4. Akt, Vers 10187*

⁴ Weizsäcker: *Die Tragweite der Wissenschaft. Stuttgart 1964*

Въведение

*„Истините са илюзии, за които човек е забравил, че са илюзии.“
Фридрих Вилхелм Ницше*

Нашият поглед върху историята се основава върху разглеждането на вече здраво установени факти. Зад тях обаче често се крият митове и легенди, някои от които дори допринасят за създаването на идентичност. Ето някои примери (включително корекции):

САЩ не са заселени през 1620 г. от мирни и благочестиви „бащи поклонници“, а от колонизатори свързан с алчните британски търговски компании. Година преди това, корабът „Мейфлауър“, превозващ роби, пленени в Африка, акостира във Вирджиния.

Тридесетгодишната война (1618-1648) има религиозна причина, но не е чисто религиозна война; зад нея стоят стремежите за господство и икономически интереси. Например, през 1631 г. католическа Франция, ръководена от църковния деец и държавник кардинал Ришельо, напълва военната каса на протестантския шведски крал Карл Густав, в замяна на което Франция иска и получава германските територии Елзас и Лотарингия.

Френската революция от 1789 г. не е предизвикана единствено от нисшите обеднелите слоеве; в нея участва нарастващата средна класа с нейните капиталистически интереси. „Героичното“ превземане на Бастилията е мит, тъй като командирът е отворил портите без бой, а след това главата му е отрязана и носена на копие в триумфално шествие през града.

Ейбрахам Линкълн не предизвиква Американската гражданска война (1861-65), за да освободи робите. С декрет той ги е освободил само в южните щати – северните щати са останали незасегнати! Става въпрос за чуждестранни инвестиции, от които плантаторите от южните щати нямат интерес, защото за тях реколтата е най-важна. Но за индустриално процъфтяващия север, обаче инвестициите обещава огромни печалби. Казано по-просто: Става дума за борбата между „мобилния“ и „недвижимия“ капитал.

Списъкът може да бъде продължен безкрайно – следователно не е изненадващо, че Първата световна война и революциите от 1917 и 1918 г. имат различен произход, отколкото ни карат да вярваме.

И не само се измислят легенди, но и традиционно документирания ход на събитията се раздробява толкова умело, че причинно-следствените връзките стават невидими.

Психологът проф. Райнер Маусфелд нарича това „фрагментация и деконтекстуализация“; тази техника на заблуда е допълнително съпътствана от секретността на важната ключова информация.⁵

Много документи за Първата световна война все още не са публично достъпни. Когато президентът на САЩ Доналд Тръмп най-накрая поиска да разкрие всички секретни досиета за убийството на Джон Ф. Кенеди в края на октомври 2017 г., след 54 години, беше спрял от възраженията на ЦРУ и ФБР, и близо 300 документа остават временно засекретени „по съображения за сигурност“.

Пример за връщане към имперските клишета в нашето време е официалното посещение Доналд Тръмп в Париж през юли 2017 г., по случай 100-годишнината от влизането на САЩ във войната и десанта на американски войски във Франция през юни 1917 г. Помпозната церемония е необичайна: президентът Еманюел Макрон приема Тръмп с военни почести пред Дома на инвалидите, френското светилище, където, са погребани император Наполеон Бонапарт и маршал Фердинанд Фош – съответно, това

⁵ Mausfelds Vortrag »Wie sich die verwirrte Herde auf Kurs halten lässt« www.nachdenkenseiten.de

са личности символизиращи имперските претенции на Франция за власт, стремежа ѝ към върховенство в Европа и както в началото на XIX век, така и в Първата световна война. Какво послание се изпрати на света с този символичен акт? Медиите изобщо не разбраха историческото значение на финото послание на Тръмп и Макрон.

Според романа на Джордж Оруел „1984“ фалшифицирането на историята е вградено в системата. Това, което е известно днес за предисторията и хода на Първата световна война, се основава на историографията на победителите през и след 1918 г. И в продължение на сто години аргументите на Версайския договор са повтаряни, събитията преди 1914 г. са пропускани или омаловажавани, а клаузата за единствената вина на Германия се оправдава, с помощта на послушните „академични“ историци които внимателно гарантират, че никой няма да постави под въпрос техните тълкувания.

В края на войната Великобритания, Франция и САЩ обявяват Германия за виновна и започват да унищожават, укриват или фалшифицират документите и дипломатическите доклади, така че никой да не може да оспори това, което отсега нататък се смята за истина: че Германия умишлено е планирала войната, отхвърлила е всички предложения за мир и посредничество.

През 20-те години на XX век много известни американски и канадски историци, като Сидни Б. Фей и Джон С. Юарт, отхвърлят присъдата на Версайския договор, и „доказателствата“, използвани за установяване вината на Германия. Критиките им са атакувани от британски историци, основно свързани с Оксфордския университет. Те имат значителна роля в изопачаването на историята и осъждането на Германия, но най-опустошителната присъда идва от един германец, Фриц Фишер, професор в Хамбург, в книгата му „*Grab nach der Weltmacht: Die Kriegszielepolitik des Kaiserlichen Deutschlands 1914 bis 1918*“ (Борба за световно господство: Военната политика на Имперска Германия от 1914 до 1918 г.) Историкът, който е имал достъп до източногерманските архиви в Потсдам през 50-те години на XX век, цитира документи от военните години. Той обаче не само ги изопачава или представя погрешно, както разкрива професор Марк Трахтенберг от Калифорнийския университет, но и обърква сценарии с политически планове. Той твърди, че целите, които Германия си е поставила след избухването на войната, вече са били преследвани преди началото на войната.

Знаейки, че Германия се защитава през 1914 г., водещите германски историци като Герхард Ритер, Карл Дитрих Ердман, Егмонт Цехлин и Ханс Херцфелд отхвърлят работата на Фишер като изцяло невярна фантазия. Когато книгата е публикувана през 1961 г., мнозина я възприемат като безскрупулен опит на бившия член на СА и НСДАП, незабавно арестуван през 1945 г. като „опасен нацист“, да се подмаже на американските окупатори. Странно е, че след освобождаването си през 1947 г. Фишер веднага си връща на предишната си работа, в катедрата по история в Хамбург, въпреки предишните си антисемитски трудове. За сравнение, на историкът Волфганг Момзен никога повече не му е позволен да преподава в университет заради членството си в НСДАП.

Въпреки своята несъстоятелност, тезите на Фишер са често цитирани и многократно рецитирани не само от европейските медии, но и от следващите поколения историци, особено от ученика на Фишер, Джон К. Г. Рьол.

Британското правителство предоставя 50 млна паунда за честването през 2014 г., за да поддържа пропагандния образ на германската военна вина. Според проучване на общественото мнение на BBC от 2014 г., 55% от британците в момента смятат влизането на Англия във войната през 1914 г. за оправдано, докато 38% го обявяват за грешка. От една страна, резултатът демонстрира огромна нужда от образование, а от друга, изглежда има значителен брой критично настроени граждани.

През 2014 г. е публикувано голямо количество литература за Първата световна война, за да се отбележи не само годишнината, а и пътищата към тази война, особено щателната подготовка от елитния кръг около лорд Милнър, въпроси които останаха до голяма степен недокоснати. Кристофър Кларк също се съобразява с това табу в книгата си „Лунатиците“.

Първата световна война е предшествана от имперска колониална политика, която води до формирането на Британската империя и САЩ.

От 1887 г. нататък британските финансови геостратези тайно се стремят да предотвратят сътрудничеството между Германия, Австро-Унгария и Русия⁶, за да предотвратят появата на конкурентна сила в Централна Европа, което е означава означава упадък на Британската империята и икономически възход на Германия.

В Лондон се страхуваха от идеята на Валтер Ратенау за създаване на континентално европейско икономическо пространство, подобно на днешната Еврозона, и от проекта за Багдадската железница, който ще отвори достъпа на Германия до пазарите в Близкия и Средния изток – заплаха за Великобритания като военноморска сила, точно както днешният китайски мегапроект за модерен Път на коприната, включващ железопътна връзка от Шанхай до Дуисбург / Хамбург, застрашава господството на глобалните американски корпорации.

Багдадската железница е осуетена чрез успешното използване на сръбския национализъм (б. пр. не национализъм, а нагъл сръбски ултра-мега-шовинизъм). Убийството в Сараево в крайна сметка осигурява петролния монопол на Великобритания в Близкия изток.

Противно на официалната историография, изграждането на германския флот не е причина за безпокойство за Великобритания, а по-скоро е добре дошъл подарък, за да се посочи „агресивността“ на Германия, и удобен повод, да се поискат пари от парламента и миролюбивата администрация на Кембъл-Банерман, за превъоръжаване, като се използва нарастващия просперитет и световния научен престиж на Германия за плашило, за да се започне тайната подготовка за войната.

При премиера Артър Джеймс Балфур е създаден „Комитет за имперска отбрана“, който решава, да се екипират и подготвят експедиционни сили от 160 000 души в подкрепа на Франция на континента при война с Германия. Освен това се създава план за военноморска блокада, противно на международното право, за сричане на германската икономика и започва подготовка за незабавна мобилизация на Британската общност в случай на война, като се използват въоръжените сили на доминионите, така че войната да обхване целия свят.

Всъщност единствената вина на Германия, че тези връзки не са разпознати навреме от кайзер Вилхелм II, поради близостта с баба му, кралица Виктория, нито от германските разузнавателни служби и дипломати.⁷

Обаче войните не избухват просто така, те се планират, подготвят и финансират предварително, и затова трябва да се проследи паричната следа, която разкрива истинските интереси зад една война.

Първата световна война повдига и големия въпрос за мотива: Кой е спечелил и как? На това се отговаря кратко и сбито в този труд. За тези, които търсят позадълбочена информация за предисторията на Първата световна война, препоръчвам

⁶ Б. пр. Това е направено по-рано, по време на Берлинският конгрес (юни-юли 1878 г.) от Дизраели, който заявява след конгреса, че неговата най-важна цел е била да счупи врата на „тримата императори“, да направи този съюз невъзможен в бъдеще. И особено му помага руската глупост.

⁷ Б. пр. Никой в Европа не може и да предположи, докде може да стигне „наглосаксонското“ коварство, защото дотогава няма такъв прецедент и предишната коварна британска политика, никогата не е имала такива глобални и стратегически мащаби и дълбочина.

следните трудове: 1. Волфганг Ефенбергер и Вили Вимер: „*Wiederkehr der Hasardeure*“ (Завръщането на хазартните играци; 2. Волфганг Ефенбергер и Джим Макгрегор (ред.): „*Sie gesucht den Krieg*“ (Те искаха войната).

Роудс и Милнър проправят пътя за трансатлантическата империя

През последната четвърт на XIX век мечтата за англо-американско световно господство, подхранвана от вярата в превъзходството на англосаксонската раса, се засилва сред някои британски космополити.

Арчибалд Филип Примроуз, пети граф Роузбери, първи граф Мидлотиан, формулира англосаксонските претенции за власт, в речта си в Кралския колониален институт през 1893 г.: „Трябва да помним, като нашата отговорност и наше наследство, е да гарантираме, че светът, доколкото може да бъде организиран от нас, ще има, ме друг, а изцяло англосаксонски характер.“⁸

Видни protagonисти на шовинистичния британски империализъм са Сесил Роудс (1853-1902) и Алфред Милнър (1854-1925).

Роудс, е син на английски свещеник. Отива в Южна Африка на 17-годишна възраст, за да работи на 20-хектарната памучна плантация на брат си, в английската Капска колония. Но диамантената треска скоро го привлича в Колесбергкопе, на 400 мили разстояние. В разгара на колониалният империализъм неговото име става нарицателно, за надпреварата в Африка.

Алфред Милнър е роден в семейство на лекар, чиито родители са емигрирали от Германия, и дъщеря на британски генерал. Учи в Тюбинген и Оксфорд, където завършва през 1877 г.

През същата година Роудс е приет в ложата „Аполон“ на „свободните зидари“ (масоните) в Оксфорд. По това време той пише: „Твърдя, че ние сме най-висшата раса в света и колкото по-големи части от земното кълбо обитаваме, това е толкова по-добре за човечеството. Твърдя, че всяко парче земя, добавено към нашата територия, означава раждането на повече членове на английската раса, които иначе не биха се появили. Това означава край на всички войни, ако по-голямата част от света бъде подчинена на нашето управление.“⁹

Основите на това мислене са положени от социалния философ, занимаващ се с история на изкуството Джон Ръскин, който в своите лекции в Оксфорд, се застъпва за разпространение в империята, на ценностите, традициите и начина на живот на англосаксонската висша класа, „господарската раса“, чрез образование и евгеника. Англия, според Ръскин, е предопределена за световно господство, защото „...най-добрата северна кръв тече в нас“. Затова тя трябва да завладее всяко парче земя чрез колонизация. „Управлявай или умри!“¹⁰ (т.е. предопределена да властва над света, в противен случай, ще загине).

Сесил Роудс забогатява бързо и става минен магнат и милионер, третият по дялово участие акционер в голямата компания за добив на диаманти „*De Beers*“. Той твърди, че идеите на Ръскин за него са източник на вдъхновение за действията му през целия му живот. От Капската колония той организира експедиции и военни експанзии във вът-

⁸ Markus Osterrieder: *Welt im Umbruch*. Stuttgart 2014, S. 822

⁹ William T. Stead: *The Last Will and Testament of Cecil Rhodes*. London 1902, S. 58

¹⁰ Osterrieder: *Welt im Umbruch*, S. 802 f. Zitiert wie ebd.

решността на Африка, за да изпревари колонизацията от белгийци, португалци, германци и местните бури¹¹.

Той получава изключителни отстъпки при авантюристични обстоятелства. Съпротивата от местните африкански племена е бързо смазана военно, с „бойното кръщение“ на новите английско-американски картечници „Maxim“.¹²

Алфред Милнър неуспешно се бори за парламентарно място от Либералната партия на общите избори през 1885 г. Подобно на повечето си модели за подражание и приятели, той е поддръжник на либералния империализъм.

„Либералните империалисти“ вярват, че дългосрочен държавен ред може да се установи само чрез намеса, която да наложи либералните ценности толерантност, плюрализъм и демокрация. Милнър твърдо вярва, че Англия има мисия, която да изпълни в своите колонии.

В действителност обаче зад това се крие териториалното завладяване и икономическата експлоатация, свързани с репресивна политика.

**Стратезите на британския империализъм
Алфред Милнър, Сесил Роудс и зад тях
крал Едуард VII**

През 1889 г. Милнър заминава за Египет като заместник-държавен секретар по финансите. По този начин двама британски играчи вече държат геополитическите лостове на африканския континент, докато в Лондон балансът на силите на европейския континент се пренарежда.

Сесил Роудс отдавна говори за основаването на тайно общество по модел на йезуитския орден. На 5 февруари 1891 г. моментът настъпва: заедно с известния журналист Уилям Т. Стивънс и кралския съветник Реджиналд Б. Брет (1852 – 1930), по-късно лорд

Ешър, той основава „Тайното общество на Роудс“. От самото начало в обществото на избраните участват и лорд Натаниел Ротшилд, имащ отлични контакти в света на банковото дело, инвестициите и ценните книжа, и Алфред Милнър.

Изричната цел е разширяване господството на Британската империя по целия свят. Както пише Уилям Т. Стивънс през 1902 г., целта е „да се постави целият нецивилизован свят под британско управление, да се върнат САЩ в Империята и да се обедини цялата англосаксонска раса в една империя.“¹³

Кръгът бързо нараства по размер, власт и присъствие, благодарение подкрепата на стари аристократични семейства, и се превръща в един от най-важните фактори в прилагането на британската колониална и външна политика в продължение на повече от 50 години.¹⁴

Лорд Милнър е ръководител на „Тайния елит“ от 1902¹⁵ до 1925 г., но остава в Южна Африка до 1905 г. Той събира около себе си група от негови ученици, младежи

¹¹ Б. пр. Потомци основно на холандски, и по-малко германски и френски протестанти, заселили се в Южна Африка в края на XVII и през целия XVIII век. Занимават се със земеделие и водят скромен и аскетичен начин на живот. Думата „бур“ в холандски означава „селянин“, т.е. земеделец, обикновен човек.

¹² Б. пр. Първото използване на картечница „Максим“ от британските отряди на Роудс е във войната с племето Матабеле, през 1893-94 г. В една битка 50 войници удържат и избиват около 5000 негри само с четири картечници „Максим“.

¹³ Stead: *The Last Will and Testament of Cecil John Rhodes*, S. 59

¹⁴ Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment. From Rhodes to Cliveden*. New York 1981, S. 3

¹⁵ Б. пр. Годината на смъртта на Роудс, който го посочва за свой наследник.

завършили Оксфорд, която е наричана пренебрежително „Детската градина на Милнър“.

Но човекът с най-голямо влияние в кръга обаче е лорд Ешър, „Сивият кардинал“, което управлява Англия с едната ръка, докато преследва млади момчета с другата“.¹⁶

Той се движи в най-висшите кръгове на обществото и е довереник на принца на Уелс, по-късно крал Едуард VII. (доп. пр.: съветник на кралица Виктория, Едуард VII и Джордж V, човек разполагащ с голяма задкулисна власт, влияещ върху важни политически решения, осъществяващ връзката между кръга на Милнър и Двореца и прокараващ пред монарха, политиката на кръга).

Друг фактор е печата, с която се влияе върху общественото мнение. Уилям Т. Стивънс е престъпател на новата власт, осъществявана от прес-бароните (т.е. собствениците на важните и големи вестници). Той изгражда впечатляваща мрежа от млади журналисти, които разпространяват принципите на елита в цялата империя. Сред тях са Едмънд Гарет (*Cape Times*), Едуард Тайас Кук (главен редактор на *Pall Mall Gazette* и *Westminster Gazette*) и Джефри Доусън (*The Times*). Всички те принадлежат към вътрешния кръг на лорд Милнър и са негови лични приятели и колеги.

Университетските катедри също са финансирани, както и публикациите им. Ранен пример е книгата на Леополд Стенет Америк, публикувана от *Times* „История на войната в Южна Африка“.¹⁷ Трудът за Бурската война е написан от служители, доведени от Милнър от Оксфорд (от неговата „детска градина“), за да организират възстановяването на Южна Африка, и да представят „историята“ напълно в духа на Тайния елит, която се превръща в общоприета „истина“. Официалната история на Първата световна война по-късно е публикувана по подобен начин (доп. пр. от същите хора, академичните представители на кръга на Милнър).

В конкретната дейност за постигане целта за англосаксонското световно господство, за кръгът на Милнър, става все по-ясно, че основният съперник в търговията и икономиката вече не е Франция, а Германия.

Английският вестник *Saturday Review* отбелязва на 24 август 1895 г.: „В една война с Германия ще спечелим много или ще загубим малко. В случая с Франция ще е обратното.“ На 1 февруари 1896 г. вестникът е още по-категоричен: „Трябва да сме готови да се борим с Германия на дело.“

Канцлерът Ото фон Бисмарк е усетил това развитие години по-рано, на 7 април 1888 г. той лаконично заявява: „Човечеството, мирът и свободата винаги са техният претекст... Всъщност обаче „Таймс“ и кралицата пишат за интереса на Англия, което няма нищо общо с нашия. Интересът на Англия е Германия да е в лоши отношения с Русия; нашият интерес е да сме в добри отношения с нея, доколкото позволява ситуацията.“¹⁸

Новите имперски войни и САЩ като световна сила

Преходът към XX век бележи дълбок поврат в мотивите и целите на войната. Докато амбициите на Бисмарк в Обединителната война на Германия от 1870/71 г. все още са фокусирани върху присъединяване и обединение на германските земи в една държава, оттогава нататък разширяването на пазарите се превръща във фокус за желанията, на търговци, банкери и индустриалци по целия свят, които си съперничат и в крайна

¹⁶ Намек за бисексуалните му наклонности. www.jamesleesmilne.com/books.html

¹⁷ London 1900-1909. 6 Bände

¹⁸ Max Lenz/Erich Mareks: *Das Bismarck-Jahr*. Hamburg 1915, S. 190

сметка прибавят до доводите на оръжието. Това се наблюдава за първи път през 1895 г., когато японците и китайците воюват за господството над Корея.

През 1898 г. САЩ се сблъскват с Испания за Куба и Филипините, а година по-късно британците нахлуват в републиките на бурите, защото искат да заграбят мините им в Трансваал.

През 1900 г. Европа и САЩ изпращат експедиционни войски контингенти за потушаването на китайското боксърско въстание, и налагат „политиката на отворените врати“, задължават китайците да осигурят трасета за построяването на железопътни линии от европейски компании и др.

И в продължение на 18 месеца през 1904/05 г. руснаци и японци воюват, заради правото кой да експлоатира Манджурия. Всички тези кървави „войни за дивиденди“ не донасят на победителите териториални придобивки. Истинските печалби остават скрити за мнозина: железопътните и минните концесии, облигациите и митническите тарифи. За да се постигне победа, врагът трябва да бъде демонизиран чрез пропаганда и създаване на легенди.

Тази задача във всички страни се изпълнява от печата, който е корумпирана и безотговорен; той успешно прикрива бизнес-войните на финансовата олигархия, представяйки ги като военни операции в името на свободата и хуманността. Това особено е типично за предприемчивите британците, които Валтер Ратенау определя „като наследници на римляните, и оцелели съперници на венецианците и холандците“.¹⁹

Благодарение на стоманата, въглищата и изобретателността, военноморската сила Англия, успява да постигне несравнимо индустриално развитие пред всички останали нации. Възползвайки се от „прекрасната изолация“²⁰, поради островното си местоположение, страната се радва на уникално географско предимство, а контролът над моретата е ключов фактор, който позволява на Великобритания да развие парламентарна система и да изгради просперитет и стабилност.

Тъкачните фабрики в Манчестър и металургичните фабрики в Бирмингам изпращат продуктите си по целия свят в продължение на един век, трупайки огромни печалби. Само Франция плахо се осмелява да се конкурира, докато нейната олигархия също не се отказва от всякакви по-нататъшни претенции за статут на велика сила през 1898 г. след инцидента във Фашода, когато британският лорд Кичънър сваля френския трико-лър в Судан.

Великобритания вече е безспорен владетел на света, но се страхува, че може да претърпи същата съдба като империите, които е унищожила. За да запази и трайно да доминира върху огромната си колониална територия, британските елити предприемат безмилостни мерки.

Заради коварната си външна политика, от френските капиталисти наричат Англия „вероломният Албион“.²¹ През 1908 г. Хоумър Лий²² пише, че Британската империя е „изправена пред борба за притежание на 1/3 от света, заплашена не от една, а от четири велики сили. Всяка от тях е сравнително в по-добра позиция да изтръгне контрола от англичаните, отколкото самите те, когато са разширявали империята си със силата на оръжието, за сметка на Португалия, Испания, Холандия и Франция от средата до края на XVIII век.“²³

¹⁹ Walther Rathenau: *Gesammelte Schriften*, Bd. 4. Frankfurt/Main 1918, S. 124

²⁰ Т.е. военна намеса в делата на континента, само когато е застрашен британският интерес.

²¹ Hans-Olaf Henkel: »Das perfide Albion«. In: *Handehbutt* vom 12. Dezember 2011

²² Хоумър Лий (1876-1912) е един от основателите на американската геополитика и е първият военен съветник на Сун Ятсен, който го повишава в генерал.

²³ Homer Lea: *Die Stunde der Angelsachsen*. Bern 1946, S. 23

Една от тези четири сили е Германия: но самата тя е заобиколена от държави съперници и има вдлъбнати, прекалено дълги граници, които не предлагат естествена защита. Освен това, има сравнително оскъдни природни ресурси, разположени в северните части на страната, и икономическото ѝ развитие е разорявано на всеки сто години от войни и нашествия. Така германските земи представлявали антитезата на благоприятното положение на Англия и САЩ.

До 1870 г. Германската конфедерация обединява изключително земеделски държави. Тъй като почвите не навсякъде са плодородни, между 100 000 и 200 000 млади германци емигрират в Америка всяка година.

Една от възможностите да се реши въпроса с изостаналостта и емиграцията е в развитието на техническите и научни ресурси на страната. Канцлерът Бисмарк, а по-късно и кайзер Вилхелм II, се стремят да превърнат Германия в индустриална държава, следвайки английския модел. Започва мащабното и бързо строителство на доменни пещи, стоманодобивни заводи и чугунолеярни били построени по долината на Рейн и в Рур. Корабостроителниците на Северно и Балтийско море започват строежа на голям търговски флот, а пристанищата се модернизират и разширяват за бъдещите си задачи.

Железопътната мрежи е разширени, реките са свързани с канали. Започва надпревара между различните промишлености. В края на XIX век империалистическите страни многократно увеличават производството си, в борбата за пазари с конкурентите си. Това кара Фридрих Енгелс да коментира ситуацията, така: „Производството се осъществява с такъв мащаб и темпове, сякаш няколко хиляди милиона нови потребители са били открити на Луната.“²⁴ И това е актуално напълно за нашето време.

Войните за суровини се засилват. Докато британците завладяват Африка, САЩ окончателно унищожават Испания като колониална сила. На 16 февруари 1898 г. корабът на САЩ „Мейн“ претърпява инцидент и експлодира в Хавана. Касае се за техническа неизправност, експлозия на котела, както министерството на военноморските сили на САЩ призна едва през 1976 г. Но на следващия ден печата гръмко разтръбвява, че това е провокация на врага! Така избухва испано-американската война. Стратегическата карта е извадена от чекмеджето: планираната отдавна експанзия в Куба и Филипините е осъществена. Впоследствие крилето на американския морски орел се разперват от Манила до Коста Рика – включително и над о-в Гуам. САЩ са на път да се превърнат в световна сила.

Втората англо-бурска война: Първата война на лорд Милнър

Откриването на богатите диамантени и златни находища на територията на бурските републики през 1869 г. в Кимбърли, и през 1886 г. в района на Йоханесбург, привлича хиляди авантюристи от много страни към златните находища на Трансваал, особено от съседните британски колонии Кейп (Кап) и Натал. Съответно бурите виждат правата си застрашени от нарастващия приток на златотърсачи и се опитват да ограничат емиграцията, докато търговците и спекулантите се стремят да премахнат законовите пречки.

На 29 декември 1895 г. британски паравоенни части под командването на Леандър С. Джеймсън²⁵ нахлуват в Трансваал в опит да използват иницириран бунт на британски заселници, за да я присъединят към британска територия. Въпреки че тази провокация станала известна като „рейда на Джеймсън“ се проваля, предизвиква международна криза. Причината е, че кайзер Вилхелм II (1859-1941) поздравява бурите и техния пре-

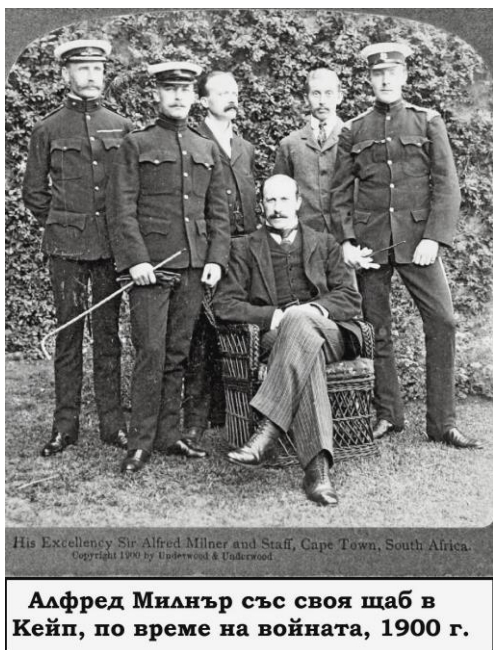
²⁴ Friedrich Engels: *Die Lage der arbeitenden Klasse in England*: <http://gutenberg.spiegel.de/buch/5095/6>

²⁵ Б. пр. лекар, близък приятел и сътрудник на Роудс.

зидент Паул Крюгер, че са отстоявали успешно своята своята независимост.²⁶ В тази напрегната ситуация, министърът (секретарят) на колониите Джоузеф Чембърлейн назначава лорд Милнър за нов губернатор на Капската колония и върховен комисар за Южна Африка, което изостря ситуацията.

Великобритания не се интересува от мир, а единствено от природните ресурси на региона и закръгляне на а колониалните владения в Южна Африка. Другата цел е да се предизвика по-голяма война срещу германците, за да се държи далеч от Южна Африка – една от ключовите геополитически позиции за глобалния контрол.

Оттогава нататък Милнър повежда личен кръстоносен поход за подчиняването на цяла Южна Африка на английската корона. Златните и диамантените мини в Трансваал трябва да бъдат завладени. Милнър знае, че това означава пълномащабна война. И също така знае, че има само един начин да го направи приемливо за кабинета и британската общественост: да го представи като агресия на бурите.

На срещата в Блумфонтейн през май/юни 1899 г., бурският президент Крюгер прави всякакви отстъпки на британската страна, но Милнър прави всичко възможно, за да настрои Чембърлейн и британския печат срещу предложенията. Министърът на колониите е тясно свързан с всички влиятелни семейства на Англия, интригите на Милнър са ефективни и той постига целта си: Втората бурска война започва на 12 октомври 1899 г. Първоначално е успешна за бурите – произлизащи от Европа бели жители на Южна Африка.²⁷

Но войната скоро става безмилостна. След смъртта на кралица Виктория на 22 януари 1901 г. фелдмаршал лорд Кичънър започва да прилага, тактиката на изгорената земя: бурските ферми са изгаряни при най-малкия намек за сътрудничество.

во, добитъкът е избиван, нивите опожарявани, а жените и децата са събирани и затваряне в т. нар. „концентрационни лагери“ при изключително лоши битови условия.

Бурите загубват 7 000 души в сражения, към и още 28 000 членове на техните семейства, т.е. жени и деца. Британците най-накрая ги принуждават да се предадат, като заплашват да унищожат с гладна смърт всички пленници в концлагерите. Войната на изтощение и унищожение, която започва като колониална кампания, се превръща в бедствие за Южна Африка и значително повлиява на по-късното развитие на законово закрепената дискриминация срещу чернокожото население – политиката на апартейд.

Като такава, тя може да се счита за първата катастрофа на XX век и прелюдия към варварството, което последва. В началото на войната младият баварски офицер Карл Хаусхофер разговаря с Джоузеф Чембърлейн, който му обяснява геополитическия контекст и му дава да се разбере, че ерата на „бляскавата изолация“ е приключила завинаги. Той подчертава пред Хаусхофер, че „Великобритания, е склонна да се съюзи с пазителите на прогреса“ и посочва Германия, Япония и САЩ „които могат да създават закони на света“.²⁸ Чембърлейн завършва със следното послание: „Но кажете ми там, ако

²⁶ Б. пр. Това е напълно импулсивно и недомислено действие на кайзера, което само „дава храна“ на антигерманската вестникарска истерия в Британия.

²⁷ По произход са потомци на около 40% холандци, около 30% германци и около 20% французи.

²⁸ Karl Haushofer: *Erdkunde, Geopolitik und Wehrwissenschaft*. München 1934, S. 5

не можем да го постигнем, тогава ще трябва да се примирим с Двойния съюз на Франция и Русия, дори ако означава огромни разходи. Тогава приливът ще се обърне срещу вас и няма да можете да издържите на този натиск.“²⁹

Промяна на парадигмата при Едуард VII

Едуард VII (1841-1910), най-големият син на кралица Виктория и Алберт фон Сакс-Кобург-Гота, получава титлата „принц на Уелс“ като бъдещ наследник на трона четири седмици след раждането си. Въпреки грижите на най-добрите учители и възпитатели, той още през младежките си години,

привлича общественото внимание заради разпуснатия си начин на живот – хазарт, прекомерно пиене и слабост към красивите млади актриси. Баща му го смъмря, а майка му го нарича безделник и предпочита любимия си внук, бъдещия германски император Вилхелм II, което вероятно допълнително провокира непокорството на младия денди. (вж. карикатурата³⁰)

Неговото провинциално имение, Сандрингам Хаус, се превръща в център на висшето общество извън столицата, където за пръв път го посещават и американски милионери. Бракът му с принцеса Александра Датска (сестра на руската императрица

Мария Феодоровна, съпругата на Александър III) обикновено се описва като щастлив, но въпреки това той е имал многобройни сексуални похождения през целия си живот (според разни съобщенията общо 55 по-дълги любовни връзки).

Последната му любовница е Алис Кепел, прабабата на Камила, херцогиня на Корнуол, втората съпруга на принц Чарлз, доп. пр. сега кралица на Великобритания.

Албърт (Бърти)-Едуард е почита-

Крал Едуард VII в любимата си среда сред френските проститутки

²⁹ Също.

³⁰ Кралица Виктория показва на „enfant terrible“ („ужасното“ дете) Бърти (Едуард) списъка с неговите провинения: лоши компании, закоравял комарджия, любител на актрисите (на леките жени), тежко пьянство и много дългове, разпуснат морал и твърде голям любител на „бакара“ (хазартна игра на карти). В ръката си „ужасното дете“ държи жетони за бакара. Карикатура от политико-хумористичното списание „Puck“ от юни 1891 г. Поводът за карикатурата е светският скандал с принц Едуард и приятелят му Уилям Гордън-Къминг, подполковник от Шотландската гвардия, които по време на хазартната игра на бакара в имението Транби крофт на корабният магнат Артър Уилсън, лъжат на карти. Измамата е забелязана от домакина и впоследствие е обвинен естествено подполковника, дори е осъден за уронване на офицерската чест и уволнен от армията. Едуард е привлечен като свидетел и случилото се раздува от вестниците до обществен скандал.

тел на френския *savoir-vivre* (добър живот, т.е. начин на живот), особено от парижкия начин на живот (доп. пр. и особен любител на парижките проститутки, като е поръчвал по две наведнъж).

Той винаги е добре дошъл в разкошния замък „Ферьер“ на Ротшилд или в огромната парижка градска къща на Алфред дьо Ротшилд. Добре известно е, че политическите решения също се вземат в такава частна среда на четири очи; именно тук тайният елит обсъжда целите си и естествено Едуард участва в конспиративните планове.

Предвид лошите му отношения с майка му, франкофилията и високите му финансови нужди, по-късно не е било трудно да бъде убеден да подкрепи новата посока във външната политика – помирение с Франция и Русия с цел изолиране на Германия. Той по принцип не е в добри отношения с племенника си, кайзер Вилхелм II.

Едуард става Велик майстор на масоните, сред които е приет през 1868 г. На публично място принцът демонстрира удивителни дипломатически умения и въпреки начина си на живот е всеобщо популярен поради лесните си непринудени взаимоотношения с хората от всички сфери на живота.

Когато кралица Виктория почива на 22 януари 1901 г., след 63 години царуване, той, като неин наследник, незабавно насочва вниманието си към Франция. Подава оставка от поста си Велик майстор и демонстрира пищни публични изяви. След победоносния край на Втората англо-бурска война, церемониалната коронация на Едуард се състои на 9 август 1902 г.

В началото на 1903 г. той прави официални посещения при крал Карлос в Португалия, в Гибралтар, Малта, при папа Льв XIII във Ватикана и накрая в Париж, където се появява с голяма помпозност. Но общественото настроение на французите е против него; французите го посрещат с намръщени лица и освирквания.

Френският външен министър Теофил Делкасе (1852-1923) и сър Чарлз Хардинг, дясната ръка на британския външен министър Едуард Грей (1862-1933) и съветник по външната политика на краля, гледат на това с безпокойство, защото се стремят към сближаване между двете страни. Но Едуард успява да обърне настроението и да спечели парижани. Той признава войните от миналото между двете държави за грешка, и заяви, че отсега нататък те трябва да се отнасят приятелски един към друг. Неговият уверен и спокоен начин на говорене действа като магия. Парижани, които само две години по-рано по време на Бурската война крещат „Долу Чембърлейн“, сега скандират „Да живее Едуард VII!“.

За какво се договарят английският крал и министър Делкасе в Париж? В деня на заминаването му, е обявено, че членът на надзорния съвет М. Верн и неговата група ще се оттеглят от Багдадския железопътен консорциум. Това разбива френско-германския синдикат. Впоследствие лондонският кабинет представя Мароко на френската финансова сила – страна, която те дори не притежават.³¹

Франция вече се е установила в съседен Алжир и се стреми да контролира целия Магреб, с радост приема дара, независимо от суверенния статут на страната, който е осигурен съгласно международното право чрез Мадридската конвенция от 1880 г.

Богатите природни залежи са от голямо значение, защото германските и френските оръжейни компании се конкурират за тях.³²

Резултатът от преговорите, завършва със Съглашението, и признаването на британското върховенство в Египет. Франция и Англия постигат споразумение по редица дългогодишни спорове, например в Тихия океан, Азия и Нюфаундленд. С помирението

³¹ Ottomar Harbauer: »Deutschland isoliert durch Entente cordiale«. In: Berliner Zeitung vom 9. April 1994.

³² Gerd Fesser: Der Panthersprung nach Agadir. Mit dem deutschen Marineabenteuer vor Marokkos Küste begann am 1. Juli 1911 der Weg in den Ersten Weltkrieg. In: Die Zeit vom 30. Juni 2011.

и разделянето на колониалните сфери на влияние Едуард поставя напълно нови стандарти във външната политика.

След опита от Бурската война, той планира да изгради и адекватни сухопътни сили, за в подкрепа на Франция в случай на германско нападение.

Като прави няколко отстъпки в Персия и на Балканите, британският монарх се обръща към руския цар, впоследствие откъсва Италия от Тройния съюз и разпалва антигерманска омраза в Унгария.

Накрая, младотурците – националистическо-реформаторско движение, са насърчени чрез пари и съвети да свалят от трона приятеля на кайзера, Абдул Хамид. Тези събития неминуемо тревожат Берлин; те водят до засилване на програмата за военноморското превъоръжаване. Едновременно със сключването на Съглашението, Великобритания насърчава съюзника си Япония да спре настъплението на Русия в Азия и да ѝ отнеме единственото открито пристанище Порт Артур. Това се прави подмолно, въпреки военната конвенция от 1894 г. между Франция и Русия.

Разпадането на Двойната монархия Австро-Унгария, често обсъждано по това време с оглед на очакваната смърт на престарелия император Франц Йосиф, е обявено като повод за съюз от Теофил Делкасе през 1899 г., защото и двете договарящи се страни виждат баланса на силите в Европа застрашен.

Япония, която е измамена от Русия след спечелената си война срещу Китай (1894-95), приема подканата, която Англия ѝ дава, и без да обявява война, потапя руския флот, закотвен в Порт Артур, което е началото на Руско-японската война (1904/05). Впоследствие руската армия е победена при Мукден, а изпратения балтийски военноморски флот е потопен в морското сражение при Цушима.

Позорният разгром предизвиква недоволство сред руския народ. Последиците са стачки, вълнения, бунтове на потиснати националности и революция вдигната от предшествениците на по-късните „Съвети“.

Разпадането на Руско-японската война, наложена от Англия цели отслабването на Русия, като същевременно се установяват по-тесни връзки с нея. Всъщност това е същността на английската политика, която маже да се определи единствено като коварна. В рамките на шест години крал Едуард VII успява да убеди Франция и Русия да сключат таен съюз с Великобритания. За да постави Германия на колене, са му необходими големите армии на тези сили.

Мечоносците: Комитетът за имперска отбрана (КИО)

След като министър-председателят Артър Джеймс Балфур (1848–1930) предлага на лорд Ешър поста министър на войната през септември 1903 г., който той отказва, Ешър представя предложенията си за реформиране на военния апарат и препоръчва създаването на „Съвет за отбрана“.

Комитетът за имперска отбрана (CID³³) е основан на 4 май 1904 г. с цел предотвратяване на бъдещи провали като Бурската война, чрез по-добро планиране. Докладът на комитета призовава в бъдеще да се „формулира окончателна военна политика, основана на солидни данни“.³⁴

CID/КИО скоро се превръща във важен орган към британското правителство, действащ до 1939 г. Неговият предшественик е Военноморският разузнавателен отдел, отговарящ за мобилизацията на флота и контраразузнаването. През 1900 г. е добавен

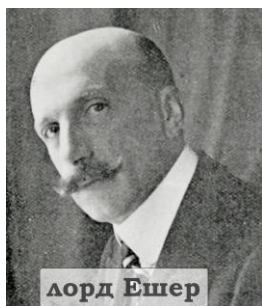
³³ CID – *Committee of Imperial Defence*, в бълг. абревиатура КИО

³⁴ M. V. Brett (Hrsg.): *Journals and Utters of Lord Esher*, Bd. III. London 1938, S. 46

Военният отдел, който се занимава със стратегията и отбраната, последван през 1902 г. от Търговския отдел, отговорен за защитата на търговското корабоплаване.

Лорд Ешър осигурява създаването на Съвета (КИО) който е над останалите военни структури, и така осигурява решаващо влияние за кръга на Милнър. Министър-председателят официално е единственият постоянен член, председателстващ Съвета и назначаващ други участници в зависимост от разглежданите въпроси. Секретарят на Комитета му помага, а по конкретните теми са създадени подкомитети, на които може да бъдат поканени и представители на доминионите – самоуправляващите се колонии, и Ирландия.

Комитетът за имперска отбрана (КИО) по-късно подготвя основите за експедиционни сили, блокадата на Германия и интегрирането на доминионите във военните планове. Това дава конкретна форма на изготвянето на военните планове за кампания срещу Германия.

лорд Ешер

Лорд Ешър упражнява общ контрол над Военното министерство, получавайки поверителна информация както от Балфур, така и от сър Джордж Кларк, първия секретар на КИО. Повечето от препоръките на Ешър обаче са приложени едва по време на реформите на Халдейн (1906-12).³⁵

През октомври 1905 г. Ешър официално се присъединява към CID. Заседанията се провеждат в Уайтхол Гардънс.

Създаването на Комитета е предшествано от две събития, които коренно променят европейския баланс на силите: избухването на руско-японската война и сключването на Съглашението. След тежките поражения на Русия и острите напрежения между Лондон и Санкт Петербург, Русия заплашва да се превърне в привлекателен партньор за Германия. Но извършеният опит ма това, по инициатива на Вилхелм II, се проваля: Договорът от Бьоркьо (1905 г.), пакт за взаимопомощ между Германската империя и Русия, договорен между двамата императори, никога не е ратифициран.

Тримата от Релугас

И КИО бързо разработва идеята за военен съюз с Франция, която само година по-рано, преди „Сърдечното съглашение“, е смятана за най-големия съперник на Великобритания в Европа.

Към края на лятото на 1905 г. става ясно, че дните на непопулярното консервативно правителство под ръководството на

министър-председателя Балфур са преброени. През септември Едуард Грей, Хърбърт Аскуит (1852–1928) и Ричард Халдейн (1856–1928), тримата либерални империалисти, се срещат в шотландското село Релугас, в рибарската къща на Едуард Грей. Там те разработват план за оказване на решаващо влияние върху формирането на новия кабинет. Сър Хенри Кембъл-Банерман трябвало да бъде превърнат в марионетен министър-председател, докато в действителност Аскуит ще държи реалната власт.³⁶

³⁵ <http://ibiblllo.org/hyperwar/UN/UK/UK-CivU-WarEcon/UK-Civil-WarEcon-2.html>

³⁶ Roy Jenkins: *Asquith*. London 1964, S. 145 f., and Malcolm Pearce/Geoffrey Stewart: *British Political History. 1867-1990: Democracy and Decline*. London 1992, S. 195

„Тримата от Релугас“, както стават известни в историята, се стремят към ключовите позиции в новия кабинет.³⁷ И когато либерално правителство заменя консерваторите, Халдейн става държавен секретар (т.е. министър) по военните въпроси, Грей – министър на външните работи, а Аскуит първоначално – канцлер на хазната, и по-късно министър-председател от 1908 до 1916 г.

През януари 1906 г. Грей посочва на френския посланик, че Франция може да разчита на британска военна помощ в случай на война с Германия. Официални гаранции обаче не могат да бъдат дадени от съображения за необходимата секретност от британския кабинет – ако обещанията станат публични, правителството е изложено на риск от сваляне.³⁸ Грей информира за това само Халдейн. По време на неговия мандат като военен министър, във Великобритания се обсъждат два възможни сценария за война на Антантата срещу Германия: Военноморските сили естествено искат да водят чисто морска война и да оставят сухопътните боеве на французите; Халдейн, иска и британска намеса на континента и започва през 1906 г. създаването на „Сили за бърза намеса“, или „Британските експедиционни сили“, които трябва да дебаркират на континента в началото на войната в подкрепа на Франция.³⁹

Лорд Ешър е движещата сила на всякакви тайни схеми. В по-нататъшните срещи на CID той участвал в политическите машинации, за да бъдат поставяни „правилните“ хора – тоест тези, които подкрепят „войната срещу Германия“, на подходящите постове, чрез които да бъдат прокарани тези планове.

Балфур основава КИО, но либералните империалисти му дават смисъл и насока във всичко. След съвместно военно учение във Франция, лорд Ешър пише на сина си Морис (съосновател на Тайната разузнавателна служба, по-известна като MI6) на 4 септември 1906 г.: „Антантата напредва, но не толкова бързо. Няма съмнение, че предстои мащабна конфронтация между Германия и Европа, конфронтация за надмощие. Войните от 1793 до 1815 г. ще се повторят, само че този път Германия, а не Франция, ще се стреми да доминира над Европа. Германия има 70 млн жители и е решена да поеме икономическо господство... Франция е с население 40 млн души. Англия приблизително също толкова. Дори взети заедно, резултатът от тази борба изобщо не е сигурен. Ще отнеме още пет години, докато подготвим народа си за наборна военна служба“.⁴⁰

Ешър очевидно има ясна визия за това как ще изглежда бъдещето. На 7 септември 1906 г. той пише на херцогиня Съдърланд: „...законите на историческата и етнографската еволюция изискват... да се борим срещу една от най-мощните военни империи, съществували някога. Това е сигурно и ни остава много малко време за подготовка.“

От 1688 г. насам Англия гарантира, че Европа остава разединена: „балансът на силите“ е терминът, използван за описание на променящата се подкрепа към съперническите си интереси на континента. Целта е да се разедини Европа и да се държи в капан от вътрешни войни, докато Великобритания постига глобално господство. В продължение на повече от два века това работи чудесно – външно други винаги са обвинявани за войните. Така страната използва ресурсите си пестеливо, оставяйки достатъчно енергия за разширяване на търговията и колониалната империя.

Официално британците обявяват война на Германия през 1914 г., защото белгийският неутралитет е нарушен от германската армия. Но наистина ли Белгия е била неутрална?

³⁷ Keith M. Wilson: *The Policy of the Entente. Essays on the Determinants of British Foreign Policy, 1904-14.* Cambridge 1985, S. 20

³⁸ T124: *Sea Power.* London 1941, S. 30

³⁹ Patrick Walsh: *Great War Predicted 1906*: <https://drpatwalsh.com/2015/07/13/great-war-predicted-1906/>

⁴⁰ *Journals and Letters of Lord Esher, Bd. III, S. 183*

През 1906 г. генерал Джеймс Гриърсън – ръководител на отдела за военните операции, близък до генерал Робъртс – член на групата на Милнър, и Комитета за имперска отбрана, пише до белгийския генерален щаб, че британското правителство е готово да разположи „4 кавалерийски бригади, 2 армейски корпуса и 1 дивизия конна пехота (драгуни)“ в Белгия, за да спре, както изрично е посочено, германското настъпление“.⁴¹ Така, преди избухването на войната, в продължение на поне 8 години, британците и белгийците интензивно обмислят и изготвят съвместни военни планове за бъдещата война с Германия. Тесните военни връзки между Лондон и Брюксел, са строго пазена тайна; дори привилегированите кръгове не са наясно с тях.

генералите Дж. Френч и Гриърсън, на френско-британските маневри в Реймс, 1909 г.

На среща на Комитета за имперска отбрана на 26 юли 1905 г. с генерал Гриърсън, лорд Робъртс, адмирал Джон А. Фишър, Артър Балфур и капитан Чарлз Отли, ръководител на военноморското разузнаване, е решено, че не трябва да се изготвят или разпространяват протоколи в подкомисията, натоварена със съвместно военно планиране с Франция и Белгия, без изричното одобрение на министър-председателя, така че нищо да не изтече сред обществеността.⁴²

На Гриърсън е наредено да задълбочи контактите. На 16 януари 1906 г. той започва официални военни преговори с френския майор Виктор Юге и в същия ден пише до британския военен аташе в Брюксел, че в случай на избухване на война между Германия и Белгия, британците ще изпратят 105 000-ен контингент в Белгия.⁴³

През август 1906 г. капитан Хенри Кембъл поема ръководството на търговската секция на военноморската разузнавателна служба. Там щателно се събират данни и се изготвя статистика за нарастващото проникване на германските стоки на пазара.

Според Кембъл, въпреки, че разширяването на германският износ е причина за безпокойство, той също така прави Германия по-уязвима за блокадата от британския флот, защото тя е изцяло зависима от вноса на суровини и храни. За да се оцени до каква степен една морска блокада ще навреди на Германия, са направени изчисления за двугодишен период.⁴⁴

Статии, призоваващи за превантивно унищожаване на германския военен и търговски флот, стават все по-чести в консервативния печат, което ентусиазирано се приветства от сър Джон Фишер, първи морски лорд на Адмиралтейството.⁴⁵

Неговата реорганизация на флота напредва, направени са поръчки за нови военни кораби и морски мини. В Портсмут е създадена военноморска академия и са изготвени подробни планове за война срещу Германия. Кралският флот е готов да унищожи този един-единствен противник и да го лиши от търговията и пазарите му. „Няма съмнение“, пише лорд Ешър на сина си, „че титанична борба за надмощие между Германия и Англия е неизбежна...“⁴⁶

⁴¹ Das Kriegsministerium legte dem CID im September 1905 einen Bericht hierzu vor. Vgl. Cabinet Office: Committee of Imperial Defence Cabinet Papers, CAB 38/10/1905, Nr. 73

⁴² CAB 38/9/1905, Nr. 65

⁴³ Sir Frederick Maurice: Haldane, Großbritanniens größter Kriegsminister. Essen 1938, S. 175

⁴⁴ Avner Offen The First World War: An Agrarian Interpretation. Oxford 1989, S. 230-232

⁴⁵ Edward E. McCullough: How the First World War began. Montreal 1999, S. 161

⁴⁶ Journals and Letters of Lord Esher. Bd. II, S. 179

Проба на ситуацията с Мароканската криза

Франция и Великобритания се борят за господство над африканския континент. Докато французите напредват от запад на изток, британците следват стратегия от север на юг. През 1898 г. избухналата криза във Фашода на Бели Нил, отбелязва кулминацията на съперничеството между двете сили в Африка. Франция накрая отстъпва, тъй като не иска да се конфронтира с Великобритания до крайност. След това договорът от Судан започва да определя взаимните им интереси.

През 1830 г., след 17-годишна война, Франция завладява Алжир, който принадлежи на Османската империя. Така се поставя началото на френската колониална империя в Африка.⁴⁷ От 1900 г. нататък тя се стреми да разшири владенията си в Северна Африка и все повече навлиза в нея. Френското влияние се разпространява над Мароко под формата на „мирно проникване“. На 3 октомври 1904 г. е постигнато споразумение с Испания, на която е предоставена средиземноморската крайбрежна ивица на Северно Мароко, с изключение на Фес. Преразпределението на Мароко, е предвидено в тайния договор между Лондон и Париж, но е в явно нарушение на международното право.

Френският външен министър Теофил Делкасе не се страхува от съпротивата на Германия, също участник в Мадридската конвенция от 1880 г., защото Съглашението ясно демонстрира превъзходството на двете имперски колониални сили, Англия и Франция. Освен това се надява, че чрез териториалните отстъпки в други части на Африка ще постигне компромис с Германия.⁴⁸

Германия обаче се чувства изолирана при разделянето на Африка, станало зад гърба ѝ, и иска да принуди Делкасе да вземе предвид германските интереси. Освен това султанът на Мароко иска подкрепа от Берлин.

Въпреки силните резерви, кайзер Вилхелм II е убеден от своите съветници да акостира в Танжер по време на пътуването си из Средиземно море и да изрази подкрепата си за независимо Мароко. На 31 март 1905 г. той е посрещнат тържествено от мароканския султан, и без да знае, че страната вече е поделена между Франция и Испания, категорично заявява, че се надява, под управлението на султана „свободно и суверенно Мароко ще бъде отворено за мирната конкуренция на всички сили“.⁴⁹

Но това не е политиката на Съглашението. Пълзящото превземане на Мароко е едностранно действие на Теофил Делкасе: нито дипломатическият корпус, нито колониалната партия, нито Камарата на депутатите са съгласни – дори и колегите му от кабинета. Първата мароканска криза (1904–1906) е следствие от независимите действия на външния министър. Той иска да демонстрира безсилието на Германия пред англо-френската солидарност и поддържа отказа си да включи Германия в преговорите с Англия. Но френската Камера на депутатите все повече се страхува от френско-германска война и започва ожесточена атака срещу безразсъдната политика на Делкасе в разгорещен дебат. Социалистическият лидер Жан Жорес (1859–1914) иска на Германия да бъдат дадени обяснения и да започнат преговори.

Но защо Делкасе се съпротивлява на тази яростна опозиция? Той просто е уверен в подкрепата на влиятелните кръгове в Англия, по-специално лично на Едуард VII, който тайно се надява да провокира война между Франция и Германия. Френският посланик във Великобритания, Пол Камбон, пише следното: „Англичаните се сближиха с

⁴⁷ Martin Evans: *Algeria: France's undeclared War*. Oxford 2012

⁴⁸ Christopher Andrew: *Theophile Delcasse and the Making of the Entente cordiale*. London 1968, S. 138 ff.

⁴⁹ http://web.archive.org/web/20070615120323/http://ultimateheroswelt.blog.de/2007/11/04/4_november_1911_marokko_kongo_vertrag-3242187/

нас дотолкова, доколкото, според тях, враждебността между страната им и Германия нараства и се засилва.⁵⁰

Тайни планове за съгласувани военни действия предшестваха участието на Едуард Грей в правителството, който станал британски външен министър през декември 1905 г. Лорд Лансдаун признава, че английски и френски „военни и военноморски експерти... са се срещнали и са обсъдили възможни планове за сътрудничество в съответните си области. Те провели разговорите, както винаги, дискретно.“⁵¹

В крайна сметка Делкасе е подложен на толкова интензивен натиск в родината си, че подава оставка. Това предизвиква тревога в Англия и самият Едуард VII, използвайки „лоялните и надеждни отношения“⁵² между тях, го моли да остане на поста си, след което Делкасе оттегля оставката си, което е изключително необичайно събитие.

Още на 5 април барон Жул Грендл, белгийският посланик в Берлин, докладва на външния си министър Пол дьо Фаверо: „Вече няма никакво съмнение, че кралят на Англия, независимо от правителството, е подтикнал г-н Делкасе да води войнствена политика и че именно той е дал съответното обещание, че 100 000 британски войници ще дебаркират в Шлезвиг-Холщайн.“⁵³

Споразумението за уреждане на Мароканската криза, или договорът от Алхесирас, е подписано на 7 април 1906 г. В него Англия и Италия, която има амбиции за Триполитания и Киренаика, предоставят на Франция преференциални права в Мароко. Германският протест е пренебрегнат; Германия е изолирана.

1907: Годишната на военните планове

Всеки, който планира война, се нуждае от обосновка, която представя подготовката като необходимо отбранително усилие срещу сериозна заплаха, защото повечето политици се стремят да избегнат въоръженият конфликт, ако е възможно.

Поради тази причина Едуард VII нарежда на сър Еър Кроу, надеждният антигермански заместник-секретар в Министерството на външните работи, да напише меморандум до министъра на външните работи Грей на 1 януари 1907 г., изразявайки загрижеността си от нарастващата заплаха за Обединеното кралство, поради нарастващата мощ на Германия. Докладът от 25 страници „Меморандум за настоящото състояние на британските отношения с Франция и Германия“, е написан в съответно двучлен тон. В светлината на Мароканската криза и Втората бурска война, не може да не се сетим за „вълка, който е изял тебешира“⁵⁴.

С цветущ език е изтъкнато, че след като са сключили Съглашението, поради силното желание на всички класи и партии във Франция и Англия да избегнат всякакви бъдещи търкания, двете държави искат да „...живеят в почетен мир с всички останали държави“.⁵⁵ Френският външен министър, наричан войнствен подстрекател у дома, Кроу изобразява като герой: „Благодарение на благоразумието и здравия разум, Делкасе реши да приеме предложената му от британското правителство ръка“. Това решение

⁵⁰ Peter Hof: *Die Entente cordiale und die erste Marokkokrise*. In: Wolfgang Effenberger/Jim Macgregor (Hrsg.): *Sie wollten den Krieg*. Rottenburg 2016, S. 173

⁵¹ Harold Temperly: *British Secret Diplomacy from Canning to Grey*. In: *Cambridge Historical Journals*, 1938, S. 26

⁵² Hof in Effenberger/Macgregor: *Sie wollten den Krieg*, S. 179

⁵³ *Belgian Diplomatic Documents*, Nr. 17. Zit. wie ebd., S. 176

⁵⁴ Б. пр. Има се предвид приказката „Вълкът и седемте козлета“ на братя Грим. За да направи гласа си по-тънък, вълкът изял нарче тебешир.

⁵⁵ https://en.wikisource.org/wiki/Memorandum_on_the_Present_State_of_British_Relations_with_France_and_Germany

е представено като повлияно от желанието за укрепване позицията на Франция в борбата срещу Германия. Франция, Поради краха на руската мощ в руско-японската война, Франция, изпада в опасност, да се изправи сама срещу големия си враг.⁵⁶

Сякаш Русия и Франция не са предвидили руско-японската война от 1904/05 г.! Съюзът между Обединеното кралство и Японската империя, сключен на 30 януари 1902 г., означава, че войната е подготвена, защото стратегическите успехи на Русия в Азия представляват пряка заплаха за Индия, и британската корона.

„Никой“, успокоява Кроу, „никога не е приписвал сериозно на френско-руския съюз характера на агресивен блок.“⁵⁷ И германските стратегии трябваше да направят точно това.

Другата стъпка към войната е назначаването на Хенри Хюз Уилсън за командир на Военната академия в Камбърли. Той започва службата си в началото на 1907 г. За малко повече от 5 години той се издига от капитан до бригаден генерал. Подобна кариера не се дължи на военната доблест, по време на Бурската война, а предполага ясно изразен политически инстинкт.

Така, по време на посещението на френския президент Емил Лубе през юли 1903 г., Уилсън вече е подчертал необходимостта от френско-британски съюз срещу германците, защото те притежават „нарастващо население и никакъв политически морал“.⁵⁸

Неприязната на Уилсън вероятно идва от войната срещу бурите, които са потомци на холандски и германски заселници и той отъждествява с германците.⁵⁹

Във Военното министерство той среща съмишленици-офицери, запознати с наскоро разкритите недостатъци на британската армия, и настояват за реформи, които Халдейн след това прилага. Въпреки импулсивността и нетърпението си, Уилсън притежава хумор, въображение, и енергично поведение. Той е надарен учител, който вдъхновява учениците си с всеобхватни стратегически анализи и ги насърчава да мислят широко. Преподаването му е практично: той дори ги кара да изготвят планове за разполагане на британските експедиционни сили.⁶⁰

През 1907 г. министър-председателят Кембъл-Банерман свиква комитет от представители на европейските колониални сили: Великобритания, Франция, Белгия, Холандия, Португалия, Испания и Италия, с изключение на Германия и Русия. Членовете са експерти по история, география и икономика. Заедно те търсят начини да осигурят приемственост в колониалната политика. В заключителния доклад на конференцията се посочва, че арабските страни и мюсюлманското арабско население представляват огромна заплаха за европейските държави и „че в сърцето на тези народи трябва да бъде внедрено чуждо тяло, което да предотврати обединението им, за да изтощат силите си в безкрайни войни“.⁶¹

На 31 август 1907 г., три години след Руско-японската война, британският посланик сър Артър Никълсън и външният министър на царска Русия граф Александър Петрович Изволски (1856–1919) подписват Петербургския договор. Той очертава сферите на интереси в Централна Азия. Френско-руски съюз вече съществува от януари 1894 г.,

⁵⁶ Също

⁵⁷ Също

⁵⁸ Keith Jeffery: *Field Marshal Sir Henry Wilson. A Political Soldier*. Oxford 2006, S. 72

⁵⁹ Едва ли, Хенри Уилсън, е отглеждан като дете от френска гувернантка, и владее до съвършенство френския език, така че германофобията вероятно идва от френското му възпитание.

⁶⁰ Keith Jeffery: *Field Marshal Sir Henry Wilson. A Political Soldier*. Oxford 2006, S. 72

⁶¹ Dan Bar-On/Sami Adwan et al.: *Das historische Narrativ des Anderen kennen lernen. Palästinenser und Israelis*. O. O. 2003, S. 10

насочен срещу Германия – „не на последно място като реакция на Културкампа на Бисмарк“⁶². Твърди се, че дори Ватикана е имала значителна роля в него.⁶³

Така договорот от Санкт Петербург поставя основата за Тройното съглашение, което е сключено с Лондонския пакт на 5 септември 1914 г.

Точно както Бисмарк някога предвижда, че френско-руският съюз от 1894 г., с добавянето на Англия, ще се развие в троен съюз, чието значение като решаваща коалиция в Първата световна война е безспорно.

Граф Изволски, бивш руски посланик във Ватикана, играе значителна роля в неговото сключване. След престой като пратеник в Япония и Дания, той прави забележителен кариерен скок през 1906 г., за да стане министър на външните работи в Санкт Петербург. И дължи това на лична препоръка от Едуард VII до цар Николай II. Тайният елит държи Изволски в ръцете си, тъй като подкупите които му предоставят, позволяват да води луксозен начин на живот.⁶⁴

През 1907 г. контраадмирал сър Чарлз Отли става секретар на CID / КИО⁶⁵. През 1908 г. той докладва на Първия морски лорд, че блокадата на Германия е постоянна тема на дискусиите през трите му години като ръководител на военноморското разузнаване. Адмиралтейството твърди, че взаимодействието между географското местоположение и изключителната военноморска мощ, предоставя на Англия прост метод за постигане на целта. „Мелниците“ на военноморските сили ще „смелят германската промишленост и население, но като се направи бавно, и изключително фино. Тогава по улиците на Хамбург ще порасне трева и ще вилнеят смърт и разрушения“.⁶⁶

От 1907 г. насам движението на германските кораби се наблюдава от британското разузнаване на всеки 8 часа. Предвид голямото превъзходство на британските военноморски сили, може да си представим, какво ще означава блокада за Германия.

Документът за военните планове на Адмиралтейството от 1907 г. съдържа следните седем аргумента:

1. Германската търговия расте бързо.
2. Консумацията на зърнени храни на глава от населението се увеличава.
3. Германия става все по-зависима от вноса на храни и суровини.
4. Няма достатъчно неутрални кораби, които да заменят британските, и германските кораби, ще бъдат блокирани при война (за да се прекъсне снабдяването на Германия).
5. Поради географското си местоположение, търговските пристанища на Германия могат лесно да бъдат затворени от силен враг, атакуващ от морето.
6. Голяма част от парите, които Германия ще загуби от нарушаването на нейната търговията, неизбежно ще се озоват в Англия.

⁶² Категорично невярно твърдение, руският догматичен православен фундаментализъм е силно антикатолически настроен. Неслучайно руските императори се женят за германски протестантски принцеси (с изкл. на Александър III, чиято съпруга е датчанка, също протестантка). Руско-френският съюз е резултат от германофобията развита в Русия след Берлинския конгрес, предхождана от франкофилското поведение на канцлера Горчаков, блокиращо всяко по-тясно руско-германски сближение, и желанието на Франция да излезе от изолацията в която изпада в края на XIX век, поради колониалните конфликти с Британия. За Русия това е една напълно погрешна и глупава политика, но за Франция е надежда за реваншистките стремежи към Елзас и Лотарингия.

⁶³ Evgenij A. Adamov/Gustav Graf von Lambsdorff: *Die Diplomatie des Vatikans zur Zeit des Imperialismus*. Berlin 1932, S. 55

⁶⁴ Friedrich Sieve (Hrsg.): *Iswolski and the World War*. Freeport 1971, S. 387 f.

⁶⁵ Комитетът за имперска отбрана.

⁶⁶ Arthur Jacob Marder: *From the Dreadnought to Scapa Flow*. Barnsley 2014, S. 379

7. Дори да приемем, че Германия ще получавала зърно и др. храни по суша, цените ще са много високи.⁶⁷

През 1908 г. капитан Морис Ханки⁶⁸ (1877–1963), изявил се във военноморското разузнаване под ръководството на Чарлз Отли, е повишен в военноморски секретар на СИД/КИО. От 1911 г. нататък Отли започва да ангажира Ханки по-дълбоко в целите на СИД/КИО, но подава оставка през 1912 г., за да заеме доходоносен директорски пост в оръжейния гигант *Armstrong-Whitworth*.

Въпреки успехите си, Отли „никога не постига влиянието или известността на своя наследник“⁶⁹, според Оксфордския речник (на известните личности в Британия). След това Ханки се издига до главен секретар, пост който заема през следващите 26 години. През първата година от войната той поема и ролята на секретар на Военния съвет. Ханки твърди, че всеки военен конфликт с Германия трябва да се изгражда „около нашата военноморска сила и само инструментите на тази сила варират според ситуацията“.⁷⁰

За реорганизацията на британския флот от адмирал Джон А. Фишър, Ханки пише, че е било необходимо „...поради преориентацията на нашата външна политика, създаването на Антантата с Франция и Русия и нарастващата заплаха от Германия.“⁷¹

Промяната в английската политика между 1904 и 1907 г. се равнява на революция: стратегията за „балансиране на силите“ вече не се фокусира върху Франция и Русия, а върху новия противник, Германия. В резултат от нарастващата търговия, бързо развиващата се промишленост, навлизането на световния пазар, увеличаващото се население, и бързо увеличаващата се работническа класа, Германия започва изграждането на по-голям флот. Въпреки че германският флот е значително по-малък от британския, той е представян целенасочено от военната пропаганда, като потенциална заплаха за британското господство над моретата. Адмирал Фишър много добре знае, че германците не представляват заплаха, тъй като имат малко бази в чужбина и германското крайбрежие лесно може да бъде блокирано. Развитието на техния флот за него е естествено развитие, но то трябва да бъде спряно. Следователно той смята войната за неизбежна, тъй като Германия се възприема за изгряваща сила, докато звездата на Франция вече залязва.

По-късно Ханки възхвалява усилията на Фишър: „Това обединяване на силите не се случи за една нощ и флотът претърпя много промени по предназначението и формата си, преди да се превърне във Великия флот, който влезе във война през 1914 г. Още през 1904 г. този мащабен план видя бял свят.“⁷²

Лидерът на опозицията Балфур е запознат с плановете; той знае повече за случващото се от много членове на правителството и със сигурност повече от огромното мнозинство депутати. Въпреки че не е член на Либералната партия, той е приет в СИД/КИО през 1907/08 и 1913/14 г., а през 1914 г. е единственият водещ опозиционен политик, назначен във военния кабинет на премиера Аскуит.

По време на 2-та Хагска мирна конференция, от 15 юни до 18 октомври 1907 г., американският посланик в Лондон, Хенри Уайт – когото „полковник“ Едуард Хаус,

⁶⁷ Patrick Walsh: *Schlafwandler? Von wegen! Wie Großbritannien seinen Krieg gegen Deutschland plante*. In: Effenberger/Macgregor: *Sie wollten den Krieg*, S. 35

⁶⁸ Б. пр. Бъдещият лорд Ханки, виден представител на групата на Милнър.

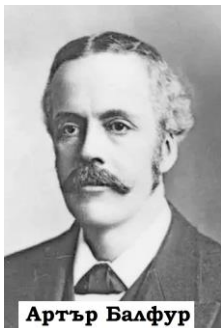
⁶⁹ H. G. Thursfield, 'Otley, Sir Charles Langdale (1858-1932)', rev. Andrew Lambert, *Oxford Dictionary of National Biography*, Oxford University Press, 2004, accessed 21 January 2017. Б. пр. Самото издание на „Речника на националните биографии“ е изцяло под контрола на групата на Милнър, чрез нейните членове от академичните среди в Оксфорд.

⁷⁰ Maurice Hankey: *The Supreme Command*. London 1961, S. 9 f.

⁷¹ Също, S. 21

⁷² Също, S. 27

съветник по външната политика на американския президент Уилсън, смята за най-великия американски дипломат, разговаря със стария си приятел Балфур за опасните тенденции в развитието на Европа. Бившият министър-председател отговаря откровенно. Дъщерята на Уайт записва разговора:

Артър Балфур

Балфур: „Вероятно сме глупаци, че не можем да намерим причина, да обявим война на Германия, преди германците да построят твърде много кораби и да ни отнемат търговията.“

Уайт: „Познавам ви като много морален човек. Как можете дори да си помислите нещо толкова политически неморално, като провокирането на война срещу мирна държава, която има също толкова право на флот, колкото и вие? Ако искате да се конкурирате с германската търговия, тогава работете по-усърдно.“

Балфур: „Това означава да понижим жизнения си стандарт. Затова ще ни е по-лесно да водим война.“

Уайт: „Много съм учуден, че точно вие изразявате такова виждане.“

Балфур: „Не е въпросът, дали е почтено или непочтено. А въпросът е, дали искаме да запазим хегемонията си.“⁷³

1911: Прелюдията към Първата световна война

След смъртта на крал Едуард VII на 6 май 1910 г., някои германци и британци започват да се надяват, че могат да бъдат установени по-приятелски отношения между двете страни. Тайният елит обаче продължава да държи юздите.

На 4 април 1911 г. британската Камара на лордовете приема резолюцията на фелдмаршал Фредерик С. Робъртс (1832–1914), приятел на Милнър и герой от Бурската война, въвеждаща всеобща военна повинност. Влиянието на Робъртс е особено важно, защото той поставя мъже, служили под неговото командване по време на различни кампании, като Джон Френч, Хенри Уилсън, Уилям Робъртсън, Хенри Роулинсън и

Дъглас Хейг, на ключови позиции във Военното министерство и на командни постове в най-високите редици на въоръжените сили.⁷⁴ Те дължат всичко във военните си кариери на Робъртс и са избрани в Южна Африка заради лоялността си към него и неговата „визия“.⁷⁵

През пролетта на 1911 г., Франция използва берберското въстание в Мароко като претекст за разполагане на войските си, уж по искане на султан Абд ал-Хафиз, (доп. пр. а всъщност, целта е пълна окупация на страната).

⁷³ Allan Nevins: *Thirty Years Of American Diplomacy*. New York/London 1930, S. 257

⁷⁴ Jeffery: *Field Marshal Sir Henry Wilson*, S. 39

⁷⁵ На снимката фелдмаршал Фредерик С. Робъртс с превързаната ръка и сър Алфред Милнър, в обкръжението на млади офицери, лоялни и приближени до командирът им, по време на Бурската война (около 1900 г.), бъдещите британски командири по време на ПСВ.

Може да направим връзка с нашето съвремие, когато появата на ИДИЛ, предостави претекст за разполагането на американските войски в Сирия?

Френската намеса изостря ситуацията в Мароко. По това време, на 15 май германската императорска двойка пристига във Великобритания за петдневен официално посещение и е топло посрещната от братовчед на Вилхелм, крал Джордж V, наследник на Едуард VII, и от жителите на Лондон.⁷⁶ Но императорското посещение не успява да разведри мароканската криза.

Франция незаконно окупира крепостите Фес и Рабат на 21 май 1911 г., и конфликтът ескалира. Абд ал-Хафиз е доволен от потушаването на въстанието, но протестира срещу окупацията и се позова на договора от Алхесирас.

Вилхелм II и Джордж V в Лондон - 1911 г.

Германия разглежда окупацията като явно нарушение на международния договор, френско-германското споразумение от 1909 г. и не желаше да отстъпи правата си в Мароко на Франция.

За да демонстрира позицията си и да се принуди Франция да преговаря, на 1 юли 1911 г. лекият германски военен кораб, тип канонерка, „Пантера“ е изпратена в Агадир по предложение на държавния секретар в Министерството на външните работи Алфред фон Кидерлен-Вехтер. Това събитие предизвиква кулминацията на 2-та Мароканска криза.

Докато т. нар. „Скок на Пантерата в Агадир“ успешно се затвърждава в общественото съзнание, предшествашката го френска окупация на Фес и Рабат остава неизвестна за по-широката аудитория. Военната заплаха, преписвана на един малък военен кораб, което всъщност е демонстрация, показва че в Германия изобщо не са наясно със ситуацията: договорите от Мадрид и Алхесирас са безполезни, а Великобритания и Франция вече са разделили Северна Африка.

Перченето на германския кайзер изглежда нелепо за двете големи сили, но по-късно се оказва полезно за тяхната собствена пропаганда. Преговорната позиция на Германия е силно отслабена от френско-британския съюз. Следователно, в Договора за размяната на Мароко за малка част от Конго, подписан от Германия и Франция на 4 ноември 1911 г., който слага край на Мароканската криза, осигурява на Германия една незначителна колониална териториална придобивка, като компенсация за признаването на френската хегемония в северноафриканската страна. Това е интерпретирано в Берлин като малодушие от Вилхелм II, който не иска да рискува война.

Франция обаче постига целта си и печели допълнителни точки във външната политика: Чрез размяната на писма между външния министър Грей и френския посланик в Лондон, Пол Камбон, Съглашението се превръща в де факто военен нападателен съюз през 1912 г.⁷⁷

⁷⁶ През май 1911 г. кайзер Вилхелм II посещава Лондон, за да присъства на откриването на Мемориала на Виктория, събитие, което събира британското и германското кралско семейство (двамата монарси и съпругите им Августа Виктория и Мария Единбургска). Вилхелм II и крал Джордж V, като по-големи внуци на покойната кралица Виктория и първи братовчеди, съвместно председателстват церемонията.

⁷⁷ Jakob Ruchti: *Zur Geschichte des Kriegeausbruches nach den amtlichen Akten der Königlich Großbritannienischen Regierung*. Bern 1917. S. 38 ff. Сър Едуард Грей скрива този факт, в своята реч на 3 август 1914 г. пред Камарата на представителите, с която иска да се обяви война на Германия.

Между Италия и Турция избухва война. На 5 ноември италианският крал Виктор Емануил III подписва указ за анексиране на Триполи и Киренайка, и Италия влиза във война с Османската империя.

За културния историк Освалд Шпенглер, известен с труда си „Упадъкът на Запада“, Световната война по същество започва с 2-та Мароканска криза и италианското нападение над Триполитания.⁷⁸

Франция и Русия гарантират владението на Италия тази колониално територия. Шпенглер е ужасен от глупостта на германската политика, „която спокойно приема завършеното обкръжение на Германия“, и от „слепотата на всички кръгове, които не вярват във войната, която всъщност вече е избухнала“.⁷⁹

Може би сме в подобна ситуация днес?

На 6 юли 1911 г. министър-председателят Аскуит подчертава британските интереси в Мароко пред Камарата на общините и се позовава на задълженията към Франция. Той е бил информиран само три месеца по-рано, т.е. три години след встъпването си в длъжност (?), от външния министър Грей за споразуменията с Франция, които иначе са били известни само на военния министър Халдейн. Писмото на Грей до Асквит не оставя никакво съмнение за това.⁸⁰

И тази строга секретност продължава. Само избрани мъже като Уинстън Чърчил (1874–1965) и Дейвид Лойд Джордж (1863–1945) са канени на отделни срещи на CID/КИО.

От 23 май до 20 юни 1911 г., веднага след официалното посещение на Вилхелм II, в Лондон се провежда Имперската конференция (бивша Колониална конференция). Високопоставените гости, дошли отдалеч – правителствени ръководители и министри от Австралия, Канада, Нюфаундленд, Нова Зеландия и Южна Африка, присъстват на церемониите по коронацията. Целта на конференцията е да убеди присъстващите в стратегията, която да постави Германия на колене.

Ханки планира да използва военните сили на цялата империя във войната. Още през 1910 г. той излага първоначалните стъпки в случай на война в своята „Военна книга“⁸¹ – в допълнение към икономическите и морски блокади, трябва да се завладеят вражеските колонии от войските на доминионите. Това обаче означава, че правителствата на т. нар. „бели доминиони“ – страни с висок дял англосаксонско население, трябва да бъдат информирани, и то във време, когато дори британският кабинет не знае нищо за военните планове. Канада например разполага с огромен брой млади мъже, които могат да бъдат мобилизирани при нужда, поради което хората на Милнър пътуват с влак от атлантическия до тихоокеанския бряг през 1908 г., за да агитират, хвалейки духа и патриотизма на канадците и тяхната лоялност към Империята.

Балансирането между секретността и необходимата информация е успешно постигнато на колониалните конференции от 1907 и 1909 г., където военното сътрудничество вече се обсъжда. И пълният успех е постигнат на конференцията през 1911 г., както

⁷⁸ Северозападната част на Либия със столица Триполи.

⁷⁹ Oswald Spengler: *Politische Schriften*. München 1933, Vorwort.

⁸⁰ David Owen: *The Hidden Perspective. The military Conversations 1906-1914*.

London 2014. Б. пр. Едва ли е така, тримата от Релугас действат като заговор в либералното правителство, така че неофициално и на четири очи, той очевидно е знаел, но този фарс е за заблуда на общественото мнение.

⁸¹ Според разказа на Ханки, подготовката за войната срещу Германия има три фази: 1. теоретична фаза през последните две години от управлението на Балфур, 1904/05 г.; 2. политическа фаза от 1906 до 1909 г.; и 3. практическа фаза от август 1909 г. до август 1914 г. Последната фаза започва с „Военната книга“ – един вид сценарий за планираната война, в който се описва подробно кой отдел как трябва да подготви и приложи съответните мерки. Nicolas D'Ombraïn: *War Machinery and High Policy Defence Administration in Peacetime Britain, 1902-1914*. Oxford 1973, S. 125

по-късно разказва Морис Ханки, когато представителите на доминионите „получават нашето пълно доверие“.⁸²

Асквит, Грей и Маккена разкриват идеите на Ханки на представителите на колониите. Те са от голямо значение в икономическа война срещу Германия. Техните разузнавателни служби могат да наблюдават германската търговия и корабоплаване към Африка и в Тихия океан, което позволява на британския флот да парализира външната търговия при избухването на войната.

В „новаторска“ реч Грей мотивира колониалните представители да започнат подготовката незабавно у дома. По думите му, пише Ханки, е намерена „причината за нашето влизане във войните от 1914 и 1939 г.“⁸³ в запазването на баланса на силите. Великобритания ще се намеси във всяка европейска война, ако някой прояви „наполеонски цели“. Казано по-просто: Англия ще обявила война срещу всяка държава, която се стреми към обединена Европа и заплашва политиката на „баланс на силите“. „Голяма комбинация в Европа, в която сме оставени без приятел“ е развитие, което няма да бъде позволено.⁸⁴

Грей твърди, че ако не бъдат предприети превантивни действия, Англия ще трябва значително да увеличи военноморските си разходи и да стане толкова мощна, колкото останалите пет европейски велики сили, за да запази господството си в световните океани. Всички знаят какво цели Грей: война с Германия.

Великобритания наистина по-късно значително увеличава военните си разходи, но след Първата световна война губи военноморското си превъзходство и поради десетократното увеличение на дефицита по платежния баланс вече не е финансово способна да контролира света.

След речта на Грей, Аскуит предоставя „подробна информация“ за това с какво „се е занимавал Комитетът, включително сензационно описание на „Военната книга“ (Правителственият контрол по време на война), която е започната само няколко седмици по-рано“.⁸⁵

Всички мерки на доминионите в случай на война срещу Германия са замислени „да бъдат *mutatis mutandis* (постоянно изменящи се) в съответствие с нашите собствени“.⁸⁶

Британската делегация на Имперската конференция е представена изцяло вътрешни лица от КИО: Грей, Лойд Джордж, Халдейн, Чърчил; министър-председателят Аскуит.⁸⁷ Така, въпреки смъртта на Едуард VII, плановите вече са толкова твърдо установени, че войната е практически неизбежна.

Вечерта на 21 юли 1911 г., по време на Вечерята на лондонските банкери, провеждана ежегодно в чест на канцлера на хазната, директора на Банката на Англия и различни други видни финансови фигури и търговци в Маншън Хаус, официалната резиденция на кмета на Лондон, Лойд Джордж произнася реч, в която предупреждава срещу германската експанзия и изоставя преди това демонстрираната от него пацифистка позиция. Той се застъпва за войната като последна мярка, твърдейки, че Великобритания „трябва на всяка цена да запази мястото и престижа си сред великите сили в света. Нейното мощно влияние често е било и ще продължи да бъде безценно за човешката свобода... Но ако ни се наложи ситуация, в която мирът може да бъде запазен само чрез отказ от великото и благоприятно положение, което Великобритания е спечелила

⁸² Hankey: *The Supreme Command*, S. 128

⁸³ Също, S 129

⁸⁴ Също, Hankey: *The Supreme Command*, S 129.

⁸⁵ Maurice Hankey: *Government Control in War*. Cambridge 1945, S. 28

⁸⁶ Също.

⁸⁷ Б. пр. Всички те са свързани с групата на Милнър.

през вековете с героизма и постиженията си... категорично заявявам, че мирът на тази цена ще непоносимо унижение за велика страна като нашата...⁸⁸

С тази реч в Маншън Хаус, сега много цитиран важен момент в изучаването на предисторията на Първата световна война, Лойд Джордж се препоръча от Лондонското Сити на по-висока длъжност.⁸⁹

Какво предизвиква тази промяна в поведението на бившия социален реформатор и антивоенен активист? Как се е превърнал в надеждата на финансовия елит? Лойд Джордж не е „свързан с нищо“, твърди британският икономист Джон Мейнард Кейнс.⁹⁰ Изобщо не подбира избора си на политически средства: След идеалистична младост той е привлечен от компанията на богатите и могъщите, чието поведение възприема. Той спекулира с акции и по-късно дори е обвинен в корупция. Освен това е близък приятел на Уинстън Чърчил, който подкрепя интересите на групата Милнър от самото начало.⁹¹

След като дипломатическите сътресения по време на Мароканската криза и германското негодувание срещу речта на Лойд Джордж утихват, Чърчил прави следно заключение в писмо до съпругата си: „Те изпратиха своята Пантера в Агадир, ние изпратихме нашата малка Пантера в Маншън Хаус и тя постигна най-добри резултати.“⁹²

През август 1911 г. министър-председателят Аскуит свиква среща на КИО с всички негови членове. На дневен ред е въпросът дали да се предостави въоръжена подкрепа на Франция. Генерал Хенри Уилсън, директор на отдела за военните операции, обяснява на присъстващите как ще дебаркира и разположи британските експедиционни сили „на левия фланг на французите“.

Флотският адмирал сър Артър Уилсън също представя концепцията си за провеждане на малки десанти в подкрепа на военноморската блокада на северногерманското крайбрежие, но е много далеч от плана на генерал Уилсън.

През юли, без знанието на Британското адмиралтейство, генерал Уилсън, заедно с френския началник-щаб генерал Огюст Дубай, изготвят и подписват съвместен меморандум за британска подкрепа на френските войски в случай на война с контингент от 150 000 души и 67 000 коня, готови да влязат в бой на 13-ия ден от мобилизацията.⁹³

Грей се уверява, че и в КИО не знаят за това споразумение. След срещата накомитетата, Аскуит повишава „стратега“ Уинстън Чърчил в Първи морски лорд на Адмиралтейството, и го прави политически ръководител на британския флот.

Неговата задача е да приведе флота в желаната стратегическа форма и да го насочи към желания стратегически курс. Под влияние на разговорите с Маркър Самюъл,

⁸⁸ https://www.lib.byu.edu/index.php/Agadir_Crisis:_Lloyd_George%27s_Mansion_House_Speech

⁸⁹ *Kapitel »A very british Coup«*

⁹⁰ www.deutschlandundeuropa.de/34_97/ueur34k.htm

⁹¹ Б. пр. Има и още нещо. Лойд Джордж е известен със силното си влечение към жените (и по думите на секретаря му, имал огромен полов член). Непрекъснато се е забърквал във връзки с омъжени жени, съпруги на негови колеги, приятели, депутати в парламента и пр. И след едни такъв шумен скандал, защото забременил съпругата на високопоставена личност, срещу него е заведено дело, което заплашва да срина политическата му кариера. Но по странен начин делото завършва с неговото оправдаване. Всъщност така е купен от Ротшилд, който го измъква от пропастта, но срещу пълна лоялност. Оттогава той забравя за пацифизма и става либерален империалист. Това не е проблем за съвестта му, защото неговия пацифизъм е популистки, говори това, което ще се хареса на народа. Самият той е от скромен провинциален произход (от Уелс) и кариеризмът, издигането на всяка цена и с всички средства, е основният му принцип. Подобен е и Уинстън Чърчил, безпринципен авантюрист, измисленият герой от Бурската война, който е изключително тщеславен и също иска бързо да се издигне, без да подбира средствата, напр. в гонене на интереса, от консерватор, бързо става либерал. Така попада в групата на Милнър.

⁹² Klaus Larres: *Churchill's Cold War. The Politics of Personal Diplomacy*. New Haven 2002, S. 11

⁹³ Elisabeth Tuchmann: *Daheim wenn das Laub fällt*. In: *Der Spiegel* 14,31. März 1964

основателят на петролната и газова компания *Shell*, Чърчил настоява за преминаване към нефтено гориво за корабите, което ще е предимство пред Германия.

При встъпването си в длъжност британският флот вече притежава 56 разрушителя, работещи с нефт, и 74 подводници.⁹⁴ Достъпът до региона на Персийския залив и неговите пристанища вече е с най-висок приоритет.

Същевременно се полагат усилия да се предотврати достъпът на Германия до петрола. По време на Първата световна война Морис Ханки, тогавашен секретар на военния кабинет, подчертава, че контролът върху персийския и месопотамския петрол е „основна военна цел на Великобритания“.⁹⁵

До есента военните планове на КИО напредват дотолкова, че министър-председателят Аскуит е информиран. На 4 октомври 1911 г. лорд Ешър отбелязва: „Тази сутрин министър-председателят дойде в стаята ми, за да обсъдим Адмиралтейството. След това говорихме за плановите на Генералния щаб за дебаркирането на армията във Франция. Министър-председателят е против този план. Той не иска да чува нищо за изпращането на повече от четири дивизии. Той [военният министър Ричард Хайдейн, бел. на автора] му го е казал. Напомних му, че след като планът на Военното министерство е подробно разработен с френския Генерален щаб, това със сигурност ни задължава да се бием, независимо дали кабинетът го харесва или не, и че съвместният план на двата Генерални щаб, впоследствие се оказва успешен. Доста необичайно е, че на нашите офицери е било позволено да организират всички подробности – влаковете, десантите, местата за събиране и т.н., без изобщо кабинетът да е бил консултиран. Попитан министър-председателя дали смята за възможно да има британски сили във Франция в рамките на 7 дни от избухването на войната, като се има предвид, че кабинетът (по-голямата част от членовете му) никога не са чували за плана. Той смята че е невъзможно! Като цяло, министър-председателят показва, че е запознат с много от тези проблеми“.⁹⁶

Докато през август Германия и Русия подписват споразумение в Санкт Петербург за взаимните си сфери на влияние в Персия, което предвижда да свърже Техеран с Багдадската железница, Италия отправя ултиматум към Османската империя на 28 септември 1911 г., изисквайки тя да се съгласи с окупацията на Триполи и Киренаика от италиански войски. Естествено правителството в Константинопол отказва, Италия обявя война и след няколко дни бомбардировки на Триполи, италианските войски извършват избиване на цивилното население.

Междувременно в Китай назряват вълнения. На 10 октомври бунт в гарнизон в Учан предизвиква революция. На 12 октомври провинция Хубей се отдели от Китай и се провъзгласи за република.

През 1911 г. британският историк Робърт Сетън-Уотсън публикува книгата си „Южнославянският въпрос в Хабсбургската империя“. В нея той се застъпва за разпадането на Австро-Унгария и обединението на „южните славяни“, което означава югославяните⁹⁷. Политически той изразява интересите на сръбския министър-председател

⁹⁴ Б. пр. Идеята не е на Чърчил, а на адмирал Джон Фишър, Чърчил само я одобрява, а адмиралът свършва всичко останало. Първоначално се минава през смесено гориво, възлицата се смесват с нефт и едва по-късно се разработва подходящия двигател.

⁹⁵ MeesBaaijen: *Begleitprojekte unter dem Deckmantel»Erster Weltkrieg«*. In: Effenberger / Macgregor: *Sie wollten den Krieg*, S. 136

⁹⁶ *Journals and Letters of Lord Esher*, Bd. III, S. 61

⁹⁷ Б. пр. Югославяни е изкуствено понятие, няма такава общност, става дума за пет нации – словенци, хървати, босненци (мюсюлмани), черногорци и сърби. Стремелът на Сърбия е да ги подчини под своята власт, която ще бъде показно представена като федерална държава. Българите не влизат в това число, тъй като в рамките на Сърбия, те нямат право на национална изява, изявата на българско съзнание се наказва със смърт, а поробените македонски българи са обявени за „южни сърби“. Тази

Никола Пашич. Заедно с журналиста Хенри Уикъм Стийд той многократно посочва „германското настъпление на изток“⁹⁸.

И двамата надграждат публикациите на французите Андре Шерадам и Жорж Вайл, както и трудовете на панславистките публицисти, които пропагандират „германската заплаха“ от втората половина на XIX век.

Уотсън също привлича вниманието към заплахата за британските колонии от „железопътния проект Берлин-Багдад“. Неговата отдаденост е възградена: Робърт Уилям Сетън-Уотсън⁹⁹ получава почетни докторски степени от университетите в Прага (1919), Загреб (1920), Белград и Братислава (и двата през 1928 г.) и Клуж (1930).

Накрая, през 1911 г., Раймон Поанкаре (1860-1934) – бивш министър на финансите и образованието и почетен член на Френската академия, отново става политически активен, заемайки решително националистическа позиция. От 1912 г., като министър-председател и едновременно с това министър на външните работи, той играе важна роля в тайната дипломация на силите на Антантата. С Поанкаре и Изволски, който като руски посланик в Париж от 1910 г. дърпа конците зад кулисите с препълнена кесия и на когото Поанкаре дължи възхода си, подстрекателите на войната вече напълно вземат надмощие.

1912/13: Последният тласък на подстрекателите на войната

За да свали пацифиста Жозеф Кайо и да постави реваншиста, германофоб Поанкаре за френски министър-председател, Александър Изволски използва пари от тайния елит, за да подкупи политици, вестниците и настрои общественото мнение срещу Кайо. Сега Поанкаре трябва да настрои французите срещу Германия и след това да ги поведе във война. Неговата лична цел е френското отвоюване на Елзас-Лотарингия и той е готов да жертва душата си за това. Веднага след като встъпва в длъжност, той лично посещава посланик Изволски в кабинета му, сякаш му е подчинен, и заяви солидарността си с Русия.¹⁰⁰

Поанкаре укрепва Тройното съглашение и осигурява масовото превъоръжаване не само във Франция, но и в Русия. На 27 януари 1913 г. той е избран за президент на Франция, подкрепен от центристко-дясноцентристки съюз, и заема поста до 1920 г. Той не само участва решаващо в подготовката за войната, но по-късно силно настоява за продължаване на войната до пълна победа. През 1919 г. е избран в Американската академия на изкуствата и науките.

Изволски също така успешно интригува на Балканите. Особено в Сърбия той успява да разпали антихабсбургски настроения с помощта на сътрудници в дипломатията и деловите среди. Руските дипломати в Белград получават пари, инструкции и обещания за подкрепа от Санкт Петербург, както от Изволски, така и от външния министър Сергей Сазонов (1860–1927), марионетка на действащ зад кулисите тайен елит.

Германия сякаш остава в неведение. Военният министър Халдейн съобщава след посещенията си в Берлин през февруари 1912 г., че на върха на Германия цари хаос и че не се забелязва целенасочено планиране на завоевателна война.

политика продължи и след ВСВ, когато „южните сърби“ станаха „македонци“ – новопоявил се след 1945 г. „югославски“ народ, който няма нищо общо с българите и в следващите десетилетия е възпитаван в яростно българомразие, което в крайна сметка създаде съвр. напълно шизофренична „северномакедонска“ нация и държава.

⁹⁸ Б. пр. Напълно изкуствено пропагандно клише, използвано и от руските панслависти.

⁹⁹ Б. пр. Доказан член на групата на Милнър от оксфордските академични среди и пропагандатор на британския империализъм.

¹⁰⁰ Stieve (Hrsg.): *Isvolsky and the World War*, S. 54

Кристофър Кларк изследвайки промяна в британската външна политика казва следното: „Хабсбургска Австрия, която преди това се смяташе за стабилизираща сила в Европа, сега е определена като излишен боклук“.

Вече няма солидарност между монархиите, а Франция, действайки в интерес на Великобритания, финансира въоръжаването в Русия и Сърбия. Кларк добавя, че „с тази рискова игра, те вливат големи суми в Сърбия, превръщайки я в източния бастион на силите на Антантата.“¹⁰¹

В германския Райхстаг на 18 май 1912 г. депутатът от Социалдемократическата партия Едуард Давид предупреждава срещу стратегическото военноморско ангажиране на британските доминиони, цитирайки изявление на Уинстън Чърчил: „Ако основната задача на военноморското развитие през последните десет години е била да се концентрира британският флот на ключови места, не ми се струва невероятно военноморското развитие през следващите десет години да доведе до увеличаване на военноморската сила на големите доминиони. Тогава ще може да се раздели труда между метрополията-майка и дъщерните държави-доминиони.“¹⁰²

Това трябва да разтревожи Германия, тъй като според американския „военноморски Клаузевиц“ Алфред Тайер Махан, силата на една военноморска сила зависи по-малко от броя и размера на нейните кораби, отколкото от броя на нейните бази.¹⁰³

Махан съветва да се създават бази на САЩ по целия свят и постоянна стратегия към експанзия, като допринася значително за успеха на Американската колониална империя. Островните държави, твърди Махан, имат предимство пред държавите с континентални граници: „Историята убедително е доказала, че държава дори с една континентална граница не е способна да се конкурира с островна държава в изграждането на флот, дори ако тази островна държава има по-малко население и по-малко ресурси.“¹⁰⁴

Следователно Германия можеше да не хвърля толкова усилия и труд да изгражда голям флот. Още на 8 декември 1914 г., след битката при Фолкландските острови, британците потопят германската Атлантическа ескадра без значителни загуби, а от германска страна се спасява само кораба „Дрезден“, който е унищожен по-късно.

Под лозунга „Балканите за балканските народи!“, разпространяван от 1909 г., Сърбия и България създават „Балканският съюз“.¹⁰⁵ Заедно те целят да предотвратят разширяването на Австро-Унгария и да освободят Албания, Македония (и Тракия) от Турция. Това неизбежно води до разрастване на конфликта.

На 13 март 1912 г. България и Сърбия сключват нападателен договор срещу Турция, чийто секретен анекс предоставя всички правомощия за вземане на решения на Русия. Това е последвано на 29 май от българо-гръцки договор, на 2 юли от българо-сръбска военна конвенция, а на 25 септември от българо-гръцка военна конвенция.

¹⁰¹ Andreas Kilb: »Alle diese Staaten waren Bösewichte«. In: MZvom 29. September 2013. Kilb im Gespräch mit Christopher Clark. Quelle: www.faz.net/-gqz-7hsa5

¹⁰² www.reichstagsprotokolle.de/Blatt_kl3_bsb00003852_00574.html

¹⁰³ Alfred Thayer Mahan: *The Influence of Sea Power upon History*. New York 1890. Neuausgabe der 5. Auflage von 1894: Dover Publications 1987. Siehe hierzu auch Wolfgang Effenberger: *Pfeiler der US-Macht. Seefahrermentalität und Puritanismus*. Gauting 2005, S. 77-80

¹⁰⁴ Alfred Thayer Mahan: *Retrospect & Prospect*. Boston 1912. Zit. wie Holger H. Herwig: *Der Einfluß von Alfred Th. Mahan auf die deutsche Seemacht*. In Werner Rahn (Hrsg.): *Deutsche Marine im Wandel*, München 2005, S. 137

¹⁰⁵ Otto Bickel, *Russland und die Entstehung des Balkanbundes 1912. Ein Beitrag zur Vorgeschichte des Weltkrieges*. Dargestellt vorwiegend auf Grund des amtlichen Aktenmaterials, Königsberg/Berlin 1933; Ernst Christian Helmreich: *Diplomacy of the Balkan Wars*. Cambridge/Mass. 1938, S. 36 ff.; Edward C. Thaden: *Russia and the Balkan Alliance*. Pennsylvania 1965, S. 58 ff.; Luigi Albertini: *Origins of the War*, Bd. 1. Oxford 1952, S. 364 ff.

Още в началото на лятото на 1912 г. Сърбия си е осигурява и подкрепата на въстаналата Албания.¹⁰⁶

Кризата на Балканите заплашва да предизвика война в цяла Европа, споразуменията между британците и белгийците са допълнително засилени и съвместните военни тактики са обсъдени до последния детайл. Секретните наръчници за британските военни съдържат точна географска и стратегическа информация за Белгия: от карти и градски планове до инфраструктура, както и английски преводи на белгийски разпоредби. Офицерът за връзка подполковник Джордж Бриджис доверява на белгийците, че британският експедиционен корпус се състои от шест пехотни дивизии и осем кавалерийски полка, общо около 160 000 души, и че „всичко е готово“.¹⁰⁷

Протоколът от разговора между Бриджис и началника на белгийския Генерален щаб Хари Юнгблут на 23 април 1912 г. посочва, че в случай на германско нападение срещу Франция, „британците ще дебаркират войските си в Белгия при всички обстоятелства“ – тоест, със или без съгласието на белгийците“.¹⁰⁸ Това едва ли може да се нарече неутралитет.

Докато италианският флот действа успешно край бреговете на Османската империя през есента на 1912 г., на северната граница се оформя нова, по-голяма заплаха. Слабостта на Турция събужда по-нататъшни амбиции: На 8 октомври Черна гора едностранно обявява война на Турция, последвана от България, Гърция и Сърбия до 17-ти.¹⁰⁹

Балканският съюз решително атакува Турция, но без да влезе в Константинопол. Сега Русия е готова да се намеси и така да въвлече Австро-Унгария във войната. Само усилията на Германия и Англия могат да предотвратят тази ескалация.

В заседанието на Райхстага на 2 декември 1912 г. канцлерът Теобалд фон Бетман Холвег (1856-1921) обяснява: „Като смятахме конфликта за неизбежен, работехме за локализирането му.“¹¹⁰

Неговото обещание за съюзна помощ е възприето като заплашително от британското правителство и подтиква лорд-канцлера Халдейн изрично да предупреди германския посланик Карл Макс Принц фон Лихновски: „Великобритания трудно ще остане „мълчалив наблюдател“ в случай на австроунгарско нашествие в Сърбия; освен това, тя при никакви обстоятелства не толерира нов разгром на Франция, ако Германия нападне Франция във връзка с руско-австроунгарски конфликт“.

От 3 декември 1912 г. оръдията на Балканите замлъкват и започват трудни мирни преговори. България, Гърция и Сърбия действат като сили, разделящи македонската територия. Това разделяне остава спорно и до днес. Мирните договори от двете последвали световни войни не променят този резултат.¹¹¹

В тайна телеграма руският посланик в Лондон, граф Александър Бенкендорф, пише до външния министър Сазонов, че Бетман Холвег е информирал лично брата на Пол Камбон (посланик Жул Камбон в Берлин), че „увеличаването на германската армия няма агресивна тенденция, но е необходимо, защото внезапната поява на значими военни активни държави на Балканите означава, че за съюза, Австро-Унгария вече не може да се счита за толкова важен фактор, както преди“.¹¹²

¹⁰⁶ Б. пр. Авторът греша, албанските въстанически водачи, смята Сърбия за много по-голям враг от турската власт.

¹⁰⁷ John Skirving Ewart: *Roots and Causes of the Wars*, Bd. I. New York 1925, S. 542-546

¹⁰⁸ »The Case of Belgium, etc.«, Dokument 2. In: *Ihr International Monthly Inc.*, New York 1914

¹⁰⁹ Meyers Lexikon, Bd. 1, Leipzig 1924, S. 1386

¹¹⁰ www.reichstagsprotokolle.de/Blatt_kl3_bsb00003353_00184.html

¹¹¹ Б. пр. Защото победителите са едни и същи.

¹¹² Milos Boghitchewitsch (Hrsg.): *Die auswärtige Politik Serbiens 1903-1914*, Bd. II. Berlin 1931 (Boghit II), Bericht Nr. 774, S. 379 f.

В тази напрегната атмосфера посланик Лихновски е домакин на вечеря в Лондон на 4 март 1913 г. Сред гостите са британската кралица, Хенри ван де Велде¹¹³, Едвард Мунк¹¹⁴, Аристид Майол¹¹⁵ и граф Хари Кеслер¹¹⁶, който записва ключовите точки от дискусиите в дневника си. Общото мнение е, че няма опасност от война: „Европейската ситуация се обърна напълно през последната година и половина.“ Руснаците и французите са принудени да запазят мира, тъй като вече не могат да разчитат на подкрепата на Англия.¹¹⁷

От Виена германският посланик Хайнрих фон Чиршки съобщава, че френският външен министър Шарл Жонар настоява в Санкт Петербург, „че Русия, в съответствие с военната конвенция, сключена в началото на 90-те години, да предислоцира войските си към германската и австроунгарската граница“, докато „военната работа протича с пълна скорост на френската източна граница. Г-н Поанкаре правеше всичко възможно, за да разпалва шовинистичните пламъци.“¹¹⁸

Тази оценка е потвърдена на 20 март с назначаването на ултранационалиста Теофил Делкасе – бивш скандален външен министър по време на Мароканската криза, за посланик в Санкт Петербург. В акредитивните си писма до царя, Поанкаре посочва, че Делкасе е напълно информиран за всички подробности на Балканската криза и е посъгласен със Сазонов от всеки друг. Той вече е предварително информиран от сръбския военен аташе в Париж за мисията и качествата на Делкасе: той трябва да убеди руската военна администрация в необходимостта от увеличаване на броя на стратегическите пътища, „за да се ускори концентрацията на нашата армия на западната граница“¹¹⁹

Делкасе е упълномощен да предложи на Русия всички необходими средства под формата на железопътни облигации. В този дух Поанкаре обръща внимание на царя върху ползите, „които, според нашия Генерален щаб, ще донесе ускореното изграждането на определени железопътни линии по западната граница на империята“.¹²⁰

На мирната конференция в Лондон само няколко дни по-късно, Турция е принудена да се откаже от всички балкански владения на запад от линията от Енос на Егейско море до Мидия на Черно море. Разпределението между победителите обаче остава спорно. Докато Гърция и България предявяват претенции към Македония, Сърбия (освен претенциите си за най-голямата част от Македония) и Черна гора, с руска подкрепа, искат адриатическите крайбрежни територии за себе си. Австро-Унгария и Италия обаче успешно се застъпват за независима Албания, за да държат Сърбия далеч от Адриатическо море.¹²¹ Сърбия, с руска подкрепа, се опитва напразно да получи достъп до Адриатическо море близо до Скутари (Шкодра), като окупира половин Албания. Това вкарва руската и австроунгарската балканска политика в пряк конфликт.¹²²

Експанзионистичната свръхамбициозност на Сърбия прави България нервна¹²³. В телеграма от 8 юни 1913 г. до царя на България, руският император изразява загриже-

¹¹³ Белгийски художник.

¹¹⁴ Известен норвежки художник.

¹¹⁵ Френски художник и скулптор от каталонски произход.

¹¹⁶ Германски дипломат и писател.

¹¹⁷ Florian lilies: Schlaglichter aus dem Jahr 1913, unter www.bpb.de/apuz/156345/schlaglichter-aus-dem-jahr-1913?p=all

¹¹⁸ Boghit II, Nr. 780, S. 383 f.

¹¹⁹ Също, Nr. 783, S. 393 f.

¹²⁰ Също, Nr. 786, S. 395

¹²¹ Dörte Löding: Deutschlands und Österreich-Ungarns Balkanpolitik von 1912-1914 unter besonderer Berücksichtigung ihrer Wirtschaftsinteressen. Hamburg 1969, S. 38, 157

¹²² Wolfgang J. Mommsen: Das Zeitalter des Imperialismus. Frankfurt am Main 1984, S. 258

¹²³ Винаги за 16 юни е на Стоян Данев, той е вдъхновителят и очевидно действа като агент на Сазонов, или по-вероятно на Хартвиг, защото впоследствие спира успешното настъпление и привидно нелепите му действия, вкарват страната в катастрофата. Целта на Хартвиг и да елиминира Бълга-

ността си, „че балканските държави се готвят за братоубийствена война, която ще опетни съвместно придобитата слава“.¹²⁴

Той посочва съюзния договор, с който българският и сръбският народ са поверили на Русия правомощията за вземане на решения при разрешаването на всякакви разногласия. Дори намесата на императора не може да предотврати войната между Сърбия и България. И до днес враждебността между българи и румънци продължава заради влизането на Румъния във войната. Подобни „вражди“ обаче не са необичайни на Балканите поради многобройните военни престъпления, извършени там.¹²⁵

Освен България, Русия също е губеща, защото Балканският съюз, който толкова старателно е изработен под неин патронаж, се е разпада.¹²⁶ Защо Русия не се възползва от възможността да рискува европейски конфликт и да излезе победител?

„La Guerre qui vient“ (Предстоящата война) е заглавието на малка книжка от Франсис Делези, публикувана в Париж през май 1911 г.¹²⁷ Още на първата страница той

пише, че германският пролетариат няма желание да напада френския народ. Обикновените хора в Англия също желаят да работят мирно на полето или в работилниците и цеховете си. Републиканската структура няма да промени това. Благодарение на безсмислените и често подвеждащи дипломатически клишета за поддържане на европейския баланс на силите, нито народът, нито парламентите знаят нещо конкретно. Делези се опасява, че само няколко високопоставени личности забъркват много сериозни конфликти и ще въвлекат народите си във войни, като посочва машинациите на Делкасе-Теофил Делкасе през Делкасе приз 1904 и 1905 г. Затова той вижда в завръщането на Делкасе като министър на флота при Жан Крүпи през 1911 г. голяма опасност. Крүпи е просто подставено лице и Делкасе вече лесно може да сключи военна конвенция, обвързваща Франция с Англия. Сега е време „да отворим очи и да погледнем хладнокръвно политическата ситуация в Европа, за да разпознаем опасната интрига, в която нашите финансови кръгове искат да ни вплетат“.¹²⁸

И наистина, Делкасе скоро заема друга ключова позиция: След поста си на посланик в руския царски двор, отново става френски външен министър на 26 август 1914 г. Той осигурява влизането на Италия във войната на страната на Антантата, но е принуден да подаде оставка на 13 октомври 1915 г. поради прекалено проруската си позиция.

В руския двор през 1912 г. идеята за Континентален съюз срещу Англия отдавна не е актуална. Генерал Владимир Александрович Сухомлинов (1848–1926), руски военен министър от 1909 до 1915 г., развива трескава дейност с подкрепата на почти всички кръгове, настояващи за война. Демократите и либералите също се присъединяват към фундаменталистско-националистическите групи. Те се надяват на парламентарна конституция чрез съюз с демокрациите на Англия и Франция. Дори социалистите,

рия от съюза, защото е ненадеждна. Затова е заменена от Румъния. А Фердинанд се съгласява, защото е имал уверението на Хьотцендорф и Берхтолд, че Австро-Унгария ще се намеси. Виена иска да се намеси, но тогава е спряна от Германия. Кайзерът съвсем правилно е виждал, че австроунгарската намеса в полза на България ще възпламени европейския конфликт, тъй като Русия ще нападне Австро-Унгария в защита на Сърбия.

¹²⁴ Boghit II, Bericht Nr. 813, S. 413

¹²⁵ Hilke Gerdes: *Rumänien. Mehr als Dracula und Walachei*. Bonn 2007, S. 36. Б.пр. Твърде повърхностен извод, показващ явното непознаване на събитията от Балканските войни от автора, типично за западняк.

¹²⁶ Б. пр. Русия заменя Българи с Румъния.

¹²⁷ Издадена на немски език: »Der kommende Krieg«, Berlin 1916.

¹²⁸ Също в »Der kommende Krieg«, Berlin 1916.

болшевиките и анархистите са благосклонно настроени към предстоящата война. След очакваното поражение, те виждат възможност, както през 1905 г. след загубената руско-японска война, за друга, и този път успешна, революция.

Според френския посланик в царския двор, Морис Палеолог, Сухомлинов е просто съучастник на властолюбивия, задкулисен велик княз Николай Николаевич (Младши)¹²⁹. Внукът на цар Николай I е само 12 години по-голям от своя праплеменик Николай II и заема длъжността командващ Санктпетербургския военен окръг от 1905 г.

Първа световна война: Втората война на лорд Милнър

След споразумението, постигнато през декември 1913 г., за назначаване на германския принц Вилхелм цу Вид за управляващ принц на новосъздадената държава Албания, опасността от нова война на Балканите сякаш е предотвратена. И така, в началото на 1914 г., народите на Европа гледат към бъдещето с надежда. Те се доверяват на гаранциите на дипломатията, които вече са доказали своята ефективност в две балкански войни. Едва ли някой подозира, че шепа войнствени подстрекатели и спекуланти, незабелязани от обществеността и зад гърба на правителствата – нито руският цар¹³⁰, нито кабинетът на Кембъл-Банерман искат да рискуват влизането във война, работят както във Франция от години, за война срещу Германия чрез клевети и сваляне на министър-председатели.

Докато през февруари броя на британските войници, които ще се бият в Белгия, вече се договаря между Великобритания и Белгия, руският Генерален щаб разполага сибирския корпус близо до германската граница. Кралят на Черна гора, Никола предлага на сръбския крал Петър, съюз с цел военно, финансово и дипломатическо сътрудничество.¹³¹

През март военният министър Сухомлинов започва пробни мобилизации и обявява на 13 март и 13 юни 1914 г., че Русия е „готова за война“ и може „да поиска същото от Франция“.¹³²

Също, външният британски министър Грей заявява в интервю за вестник на 28 март: „След няколко седмици ще избухне Световната война. За Англия това представлява добре дошъл изход от вътрешните ѝ трудности.“¹³³

Тайните приготовления са напреднали толкова далеч, че една-единствена искра е достатъчна, за да запали бурето с барут. Проблемните райони на Сърбия, Полша, Елзас-Лотарингия и Турция осигуряват достатъчно взрив, а глобалната борба за икономическо надмощие също се изостря.

Полковник Хаус, „сивият кардинал“ на САЩ, обобщава ситуацията на 29 май: „...това един ден ще доведе до катастрофа... има твърде много омраза, твърде много ревност. Щом Англия се съгласи, Франция и Русия ще поставят Германия и Австрия в клещи.“¹³⁴

¹²⁹ Бащата на Николай Николаевич (младши) е брат на Александър II и носи същото име Николай Николаевич (старши). Той командва руските войски във войната 1877-78 г. с Турция.

¹³⁰ Б. пр. Авторът греши, руският цар също активно се стреми към война, разбира се на момента, а в близки бъдеще, когато ще завърши превъоръжаването на руската армия.

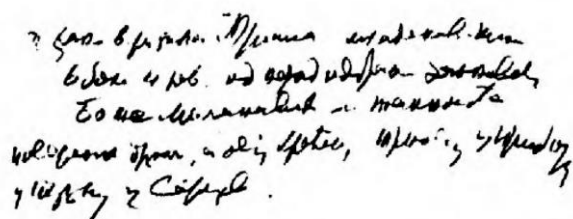
¹³¹ Boghit II, Bericht Nr. 910, S. 501

¹³² Wladimir Alexandrowitsch Suchomlinow: Erinnerungen. Berlin 1924. : https://archive.org/stream/dieerstenstundenOOB/dieerstenstundenOOB_djvu.txt. По време на процеса за държавна измяна през 1917 г. Сухомлинов е обвинен, че е наредил обща мобилизация през 1914 г. без писани инструкции.

¹³³ Nowosti Zweno vom 28. März 1914

¹³⁴ Charles Seymour (Hrsg.): Intimate Papers of Colonel House, Bd. 1. Boston 1926, S. 246

Сръбските националисти осигуряват добре дошлата провокация. Сега се смята за сигурно, че убийството на австроунгарския престолонаследник Франц Фердинанд, който се стреми към помирение със славянските народи и тяхната еманципация в Хабсбургската империя, е планирано от сръбските тайни служби. Участието на премиера Пашич, в заговора, въпреки, че той го отрича категорично, се доказва от съхранена негова ръкописна бележка от началото на юни 1914 г., съхранява се в Музея по военна история във Виена, в която Пашич собственоръчно е написал нареждане за предаване на бомби и пистолети на трима босненски гимназисти. Съдържанието на бележката е следното: „на 2 ученици от Реалната гимназия .. Младен... 6 бомби, 4 револвера от Народна одбрана ... до Янкович, до Бода Миланович и Танкосич, довереник на втория, а той на третия, в Търново, Прибой, Тузла и Сараево.“

Бележката на Н. Пашич

През 1917 г. Пашич осъжда на смърт и екзекутира ръководителя на тайните служби полковник Драгутин Дмитриевич, известен като Апис, и най-близките му сътрудници в скандалния Солунски процес за предполагаем опит за покушение срещу сръбския принц регент Александър. Процесът е възобновен през 1953 г. по заповед на югославския диктатор маршал Тито; тогава е доказано, че опит за убийство никога не е имало и че показанията на свидетелите са измъкнати с принуда. Така Пашич се отървава от съучастниците си.¹³⁵

Нишката на заговора за убийството на ерцхерцог Франц Фердинанд и съпругата му София, чехкия (славянка) на 28 юни 1914 г. се простира от сръбските заговорници обратно до руския посланик в Белград, руското външно министерство и накрая до тайния елит в Лондон.¹³⁶

Обстоятелството, че след убийството, Австро-Унгария призовава сръбското правителство да предприеме действия срещу извършителите, със сигурност е оправдано. Искането за участие в разследването обаче е възприето за неприемлива атака срещу сръбския суверенитет и след консултация със Санкт Петербург е решително отхвърлено. Русия изразява безусловната си подкрепа за Сърбия и така регионалният конфликт се превръща в истинска причина за война.

На 28 юли, точно 30 дни след убийството, като констатациите на разследването сочат директно към Белград, Австро-Унгария обявява война на Сърбия. Днес обаче, без никакви доказателства и без обявяване на война, САЩ атакува Афганистан само 27 дни, след 11 септември 2001 г.!

Във връзка с Юлската криза е забележително изключително пищното официално посещение на президента Поанкаре в Санкт Петербург, придружен от подчинения му министър-председател и външен министър Рене Вивиани, от 20 до 23 юли 1914 г. Жан Жорес категорично е против това пътуване до Петербург и по време на парламентарния дебат за одобряването на необходимия заем на 7 юли, предупреждава, че напрегнатата ситуация е ясен сигнал за провоенните кръгове в цяла Европа. На 30 юли, денят преди убийството му от националист-фанатик, Жорес открито говори за подстрекателството към война: „...тук във Франция работим с всички средства за война, която трябва да се води, за да се задоволят отвратителни желания, на парижката и лондонската фондова борса, и спекулират със Санкт Петербург... Във властта на френското правителство е да

¹³⁵ Wolfgang Effenberger: Die Lunte brennt: Wetterleuchten im Mittelmeerraum. Mord in Sarajewo. In Effenberger/Macgregor: Sie wollten den Krieg, S. 183-225

¹³⁶ Gerry Docherty/Jim Macgregor: Hidden History. Edinburgh 2013, S. 242 - 251

попречи на Русия да влезе във война, но самото то търси войната, която отдавна разпалват.¹³⁷

Няколко дни по-рано архиепископът на Ню Йорк, кардинал Джон Мърфи Фарли – със сигурност не социалист, се изразява още по-ясно за събитията на Балканите на Световния евхаристичен конгрес: „Войната, която се подготвя, ще бъде борба между международния капитал и управляващите династии. Капиталът не желае да има никого над себе си, не признава Бог или господар и иска всички държави да се управляват като една голяма банка. Неговата печалба трябва да се превърне в единствения ръководен принцип на тези, които са на власт... Бизнес... и нищо друго.“¹³⁸

Фарли не представлява Ватикана тук, която още през пролетта на 1888 г. съобразява политиката си с интересите на великите сили: „Тя променя курса на политиката си, участва в политиката на началната фаза на обкръжаването на Германия и, в очакване на европейска война, се присъединява към антигерманската коалиция с основната цел да бъде възстановена светската власт на папата.“¹³⁹

Освен това, на 24 юни 1914 г. е сключен конкордат между Кралство Сърбия и Светия престол. Чрез разрешаването на потенциалното напрежение между папата и православие, става възможно Италия воюва редом с Русия срещу католическата Хабсбургска империя от Петдесетница 1915 г. нататък.¹⁴⁰

На 30 юли 1914 г., с подкрепата на Лондон и Париж, Русия започва да мобилизира огромните си армии на източната граница на Германия без обявяване на война. Германия е изправена пред заплахата от нашествие. В същото време французите започват мобилизацията си. Вилхелм II се опитва напразно да убеди братовчед си царя, да спре мобилизацията но Николай II вече е здраво свързан с Тройното съглашение и разчита на съюзниците си. На 31 юли посланик Изволски телеграфира от Париж до Санкт Петербург: „Военният министър на Франция, в сърдечно и отлично настроение, ме информира, че правителството е взело обвързващо решение за война. Той ме помоли да предам надеждата на френския Генерален щаб, че всички усилия ще бъдат насочени срещу Германия...“¹⁴¹

Почти 24 часа преди Германия да обяви обща мобилизация и да обяви война на Русия, френското правителство вече е „взело обвързващо решение за война“! Генерал Жозеф Жофр призовава Поанкаре да се мобилизира и не е нужно да му се казва два пъти. В 16,00 ч. съответните телеграми са изпратени от Париж.

Сърбия, Австро-Унгария и Великобритания също подготвят войските си за война и на 29 юли Чърчил вече тайно от правителството е изпратил британския флот в Скапа Флоу в бойна готовност.

На 31 юли германският посланик в Санкт Петербург, Фридрих Пурталес (1852-1928), трябва само да погледне през прозореца: през нощта заповедта за мобилизация на руската армия и флот е разлепена по улиците. Последва оживен обмен на телеграми между кайзера и царя. Само Германия все още не е предприела никакви действия.¹⁴²

Следобед на 1 август канцлерът Бетман Холвег и външният министър Готлиб фон Ягов докладваха на кабинета, че според германския посланик в Лондон британското правителство току-що е обещало, че Франция ще остане неутрална под британска га-

¹³⁷ Paul Seelhoff: *Europa auf dem Weg in den Ersten Weltkrieg: Eine Chronik der Ereignisse 1870 bis 1915*. Kronach 2018, S. 256

¹³⁸ Michael von Taube: *Der großen Katastrophe entgegen*. Leipzig 1937, S. 379

¹³⁹ Adamov/von Lambsdorff: *Die Diplomatie des Vatikans zur Zeit des Imperialismus*, S. 55

¹⁴⁰ Б. пр. Напълно пресилен и изкуствен извод, Италия е светска държава и политиката ѝ не зависи от папата.

¹⁴¹ Sidney Bradshaw Fay: *Origins of the World War*, Bd. II. New York 1930, S. 531.

¹⁴² Lawrence Lafore: *The Long Fuse: An Interpretation of the Origins of World War*. Philadelphia 1997, S. 261

ранция при руско-германска война. Кайзерът приема тази новина с облекчение и веднага телеграфира на Джордж V: „Ако Франция предложи неутралитет, който трябва да бъде гарантиран от британския флот и армия, аз естествено ще се въздържа от нападение над Франция.“¹⁴³

Същата вечер кралят иска от външния министър Грей помощ при отговора и след това отговаря: „...Трябва да има недоразумение за предложението, направено този следобед в приятелски разговор между принц Лихновски и сър Едуард Грей...“¹⁴⁴

Известният рибар Грей, автор на книгата „Риболов с муха“, е хвърлил успешно въдицата си в мътната вода!?

В допълнение към това раздразнение от позицията на Англия, кайзерът чака напразно повече от 24 часа отговор на телеграмата си, с която иска Русия да прекрати всички движения на войски по границата. Посланик Пурталес се среща със Сазонов и го пита три пъти дали руското правителство ще спре мобилизацията, на което Сазонов отговаря отрицателно. Сигурен, че това означава война, Пурталес му връчва обявяването на война със сълзи на очи.¹⁴⁵

Какъв съдбовен обрат на събитията! Въпреки че Германия приема неизбежността на войната толкова късно и мобилизира въоръжените си сили едва в последния възможен момент, оттогава нататък тя е смятана за страната, започнала Първата световна война, защото допуска грешката да бъде първата, която обявява война, която всъщност вече е неофициално в ход. Това което никой не знае, е че Сазонов е инструктиран да не обявява пръв война. Грей внушава на Поанкаре и Сазонов колко важно е Франция и Русия да скрият военните си приготовления, докато Германия не се хване на въдицата. Той знае, че британският народ никога няма да застане на страната на агресора в европейска война, така че Германия непременно трябва да бъде изобразена като страната, започваща агресията. Така Германия е провокирана и вкарана във война на живот и смърт; обявяването на война не беше нищо повече от чиста защита срещу великите сили. Притиснат в ъгъла, кайзер Вилхелм II сега призовава войските на оръжие и им нарежда да напреднат през Белгия към Франция, за да отблъснат французите, които вече са мобилизирани. Той няма алтернатива. В континентална Европа избухва открита война; Тайното общество на Милнър постига целта си. Сега заговорниците просто трябва да чакат, докато Германия бъде окончателно победена.

От 1905 г. насам подготовката за война срещу Германия е в ход, но целият процес е бил така обвит в тайна, че само петима¹⁴⁶ от 20-те министри в британския кабинет са наясно с поетите ангажменти.

На 3 август 1914 г. сър Едуард Грей уверява Камарата на общините, че нищо няма да бъде направено без парламентарното одобрение, но гласуването така и не се е състояло. На следващия ден Англия обявява война на Германия, твърдейки, че Германия е нарушила неутралитета на Белгия. Грей много добре знае, че белгийският неутралитет отдавна не съществува, и сега е просто параван служещ единствено като претекст за влизане във войната. Той знае много добре, че Белгия ще застане на страната на Великобритания, Франция и Русия срещу Германия. Това е уредено отдавна. Грей целенасочено и съзнателно лъже, въвличайки цялата колониална империята във войната.

Повече от век фактите са изопачавани и фалшифицирани от придворните историци. Членовете на групата Милнър полагат големи грижи да заличат всички следи: пис-

¹⁴³ George Malcolm Thomson: *The Twelve Days*. London 1964, S. 152

¹⁴⁴ Richard F. Hamilton/Holger Herwig: *Decisions for War*. Cambridge University 2012, S. 140

¹⁴⁵ Fay: *Origins of the World War*, Bd. II, S. 532

¹⁴⁶ Б. пр. Аскуит, Грей, Халдейн, Чърчил и Лойд Джордж. Всички са свързани по един или друг начин с кръговете на Милнър. Неслучайно по-късно Милнър участва в т.нар. военен кабинет и разширения имперски кабинет по време на войната.

ма, телеграми, официални доклади и бележки, които могат да разкрият истината, са изгорени или унищожени. Крал Едуард заповядва, всички изобличаващи документи да бъдат унищожени след смъртта му.¹⁴⁷

Лорд Нейтън (Натан) Ротшилд, член-основател на Тайното общество, нарежда същото. Той не иска влиянието и връзките му да станат известни.¹⁴⁸

Няма съмнение: Малка група контролирала и монополизира съвременната историография и преподаване чрез множество канали.¹⁴⁹

Никъде обаче Тайният елит не е толкова ефективен, колкото в Оксфорд. Почти всеки важен член принадлежи към един от колежаите Балиол, Ню Колидж или Ол Соулс (Вси души), които са водещи в областта на историческите изследвания. Дори записите в „Речника на националните биографии“ са писани от Тайния елит; членовете по същество са писали свои собствени биографии и така своята официална история, в която всички разобличаващи точки са замесени под килима и на отделните лица е приписана висока степен на гражданска добродетел.

Освен това хората на елита учредяват професорски длъжности: история, политика, икономика – дори изследвания на мира!¹⁵⁰

Британското правителство също заличава всички следи от конспирацията: Официалните мемоари, и документите за произхода на войната са цензурирани преди публикуване. Наличните документи на кабинета за юли 1914 г. се отнасят почти изключително за Ирландия; никъде не се споменава за предстояща глобална криза. Няма дори опит за обяснение за липсващите документи.

Тъй като в трескавите първи дни на войната единствената възможност за Германия поради двата фронта е планът „Шлифен“, модифициран от Молтке, Белгия при никакви обстоятелства не може да позволи на германските войски да преминат през нея. Затова Грей незабавно изпраща на белгийците две телеграми, призовавайки ги да се защитават. Правителството на Негово Величество очаква белгийското правителство да „се съпротивлява с всички средства, с които разполага...“¹⁵¹

За Германия сега е от решаващо значение Лиеж да бъде превзет с бърз и решителен ход, но от неподготвени войски.¹⁵²

Франция лесно обещава на Великобритания, че ще спазва белгийския неутралитет, защото военният ѝ план не зависи от белгийската територия.

Първоначалното отбранително военно планиране отдавна е изместено в настъпателна посока, още през 1909 г. след сближаването с Англия и Русия, тъй като Франция е сигурна в подкрепата на Англия, която ще осигури морските граници и ще изпрати експедиционни сили на континента. Тя а разчита на силните армии на Русия по северните и източните граници на Германия. Офанзивният план 17, замислен от генерал Фердинанд Фош през 1911 г., предвижда съсредоточаване на основните френски сили в укрепената линия между Белфор и Вердюн, която трябваше да се счита за непревземаема. Фош вярвае, че левият фланг е достатъчно обезпечен от Белгия, британските спомогателни войски и неговите резервни армии. Лявото крило на армията трябва да започне офанзива от линията Вердюн-Мезиер срещу очакваната германска атака от Мец, докато дясното крило трябва да пробие между планините Вогези и Мец и да настъпи от Горен Рейн в сърцето на Германия.¹⁵³

¹⁴⁷ Lord Arbuthnot Fisher: *Memories and Records*, Bd. 1. Los Angeles 2012, S. 21

¹⁴⁸ Niall Ferguson: *The House of Rothschild*, Bd. 11. London 1999, S. 319

¹⁴⁹ Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment*.

¹⁵⁰ Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment*

¹⁵¹ Osterrieder. *Welt im Umbruch*, S. 792

¹⁵² Wolfgang Effenberger: *Handreich von Lüttich - der Irrwitz im Detail*. In: Effenberger/Wimmer: *Wiederkehr der Hasardeure, Höhr-Grenzhausen 2014*, S. 226 ff.

¹⁵³ Meyers Lexikon, Bd. 12, Leipzig 1930, S. 1227 f.

Фош изисква енергичен, безмилостен подход за изпълнението на този амбициозен план, целящ да внуши героичен боен дух у войниците, в съответствие с военната доктрина за „офанзива до краен предел“. Така неговият план, подобно на плана Шлифен, е „начертан с острието на ножа“, продиктуван от геополитическата и военнополитическата ситуация.

Наследникът на Фош, Жозеф Жофр, поема План 17 през 1911 г. и го доразвива. След като Великобритания обявява война на 4 август в 23,30 ч., германският трансатлантически кабел край Емден е прерязан и част от него е премахната на разсъмване. Това означава, че германското правителство е зависимо от кабелна връзка на американското посолство в Берлин за комуникация, която преминава през релейна станция в Англия и е подслушвана там от британското разузнаване.¹⁵⁴ На 19 август 1914 г. САЩ обявяват своя неутралитет. И един ден по-късно Великобритания, без никаква критика от страна на САЩ, започва блокадата срещу Германия, която е планирана от 1908 г. и е незаконна съгласно международното право. Единствената цел е да се лиши врага от жизненоважни за военните усилия ресурси.¹⁵⁵

Блокадата идва като изненада за Германия. Минават шест месеца, докато Германия реагира на 4 февруари 1915 г. с разполагането на подводниците, от които първоначално само няколко са в експлоатация.

В Германия не само консервативните кръгове виждат действията на силите на Антантата като акт на агресия. Вестникът на Социалдемократическата партия „Vorwärts“ (Напред) в изданието си от 31 юли 1914 г. пише за руската мобилизация и заявява, че руското правителство играе „светотатствена и престъпна игра с мира и съдбата на европейската култура“. А еврейските вестници призовават за солидарност с Германия която отдавна се е превърнала в дом за много техни читатели.

Например, в статията на Маргарете Марас „Свещената война“ в *Allgemeine Zeitung des Judentums* от 4 септември 1914 г. се казва: „С голямо чувство на радост, с блестящи очи, в този момент на национален подем, дори онези, които изповядват Мойсеевата вяра в германското си отечество, се втурнаха под знамената.“

В двете карикатури Луис Опенхайм сравнява военните разходи и средствата за образование на великите европейски сили, отговаряйки на пропагандата, която изобра-

¹⁵⁴ Barbara W. Tuchmann: *The Zimmermann Telegramm*. New York 1958, S. 10 ff.

¹⁵⁵ Archibald C. Bell: *A History of the Blockade of Germany and of the countries associated with her in the Great War*. London 1937

заява германците като войнствени варвари: Ясно е видно, че Германия е на самото дъно по въоръжаване и на самия връх по образование. (вж. схемата¹⁵⁶)

По време на германското настъпление във Франция, канцлерът Бетман Холвег подготвя „предварителен план на насоките на нашата политика за сключване на мир“ за вътрешния кръг на правителството на Райха на 9 септември 1914 г. Тази т. нар. Септемврийска програма изброява германските искания за мирни преговори в очакване на победа. Основата е „осигуряването на Германския Райх на Запад и Изток в обзиримо бъдеще“¹⁵⁷, което означава отслабване на Франция. Планиран е висок военен данък, който да ограничи въоръжаването на Франция за дълго време.

Французите трябва да отстъпят територии на Германия, включително железорудния басейн Лонгви-Брий и най-вече военно значими гранични региони във Франция и Белгия, като Белфор, части от планините Вогези и крайбрежието на Ламанша. Люксембург трябваше да бъде изцяло анексиран към Германия, а Белгия ще стане васална държава. На изток германското господство трябваше да се разшири чрез създаването на сателитни държави за сметка на Русия, но по това време не съществуват конкретни планове за това. Създаването на икономически съюз има за цел да осигури икономически хегемонната позиция на Германия в Централна Европа и едновременно с това да интегрира Австро-Унгария, за да се запази статуквото на Балканите.

След като обаче германското настъпление е спряно от битката при Марна и започна окопната война, изпълнението на Септемврийската програма става малко вероятно.¹⁵⁸ Трябва да се отбележи, че този план се появява едва след избухването на войната. Противно на твърдо установения наратив на победителите, който обвинява Германия в империалистически цели и жажда за власт, именно силите на Антантата участват в империалистическата игра на интриги, която подтиква Австро-Унгария и зле подготвената Германия да обявят война.

Освалд Шпенглер разглежда обявяването на война на Сърбия от Австро-Унгария като „дипломатичен акт в стила на испанския кабинет от XVI век, докато Англия, с тактически превъзхождащите дипломатически средства на XIX век, не обявява световната война в тази форма, а я принуждава.“¹⁵⁹

В началото на 70-те години на XX век канадският историк Никълъс Д'Омбрейн пише, че досиетата на Военното министерство са „прочистени“: до 5/6 от всички „чувствителни“ материали са изчезнали, докато е провеждал проучването си.¹⁶⁰

„Къде са изчезнали тези документи?... Дали са изпратени в Ханслоуп Парк, правителствения склад, ограден с бодлива тел, който и до днес съдържа повече от 1,2 млна секретни документи, много от които са свързани с Първата световна война?“ питат шотландските автори Гери Дохърти и Джим Макгрегър.¹⁶¹

Това е доста правдоподобно, защото Ханслоуп Парк се намира близо до бившата военна база Блечли Парк. Документите от Германия са конфискувани незабавно и без колебание, достатъчно е да се окаже натиск върху следвоенния канцлер на гладуващата победена нация Фридрих Еберт и 15 вагона с документи, включително тайните протоколи на Върховното командване на армията, изчезват.¹⁶²

¹⁵⁶ Двете схеми на Луис Опенхайм със съотв. сравнения (публикувани около 1916 г.)

¹⁵⁷ Andreas Hillgruber: *Deutschlands Rolle in der Vorgeschichte der beiden Weltkriege*, Göttingen 1986, S. 132

¹⁵⁸ www.dhm.de/lemo/kapitel/erster-weltkrieg/innenpolitik/septemberprogramm-1914.html

¹⁵⁹ Anton M. Koktanek: *Oswald Spengler in seiner Zeit*. München 1968, S. 129 f.

¹⁶⁰ Gerry Docherty/Jim Macgregor: *Die geheimen Ursachen für den Ersten Weltkrieg*. In: *Effenberger/Macgregor: Sie wollten den Krieg*, S. 103

¹⁶¹ Също.

¹⁶² Също, S. 100.

Така вече е лесно да се докаже вината на Германия за войната, а обстоятелствата за изчезването и засекретеността на документите, вече цял век, почти не се споменава от никой историк, и това предполага, че се прикрива съвсем различна вина.

1916: Един много типичен британски преврат

Въпреки че министър-председателят Аскуит е назначен от вътрешния кръг на Милнър специално за изпълнение на военните планове и надеждно води страната във война, това не е гаранция, че Великобритания ще остане ангажирана. Няколко либерални министри подават оставка в знак на протест срещу обявяването война на Германия и сега, в началото на декември 1916 г., призивите за мир стават все по-силни навсякъде.

След 2 години и 4 месеца война страната е изтощена и дълбоко разтърсена от „кризата с боеприпасите“, катастрофалното поражение при Галиполи, Великденското въстание от 1916 г. в Ирландия и неуспешната битка при Сом.

Аскуит, чийто син е убит през август 1916 г., започва да се колебае. Призови за мир се чуват и във Франция и Русия.

Мирно споразумение по това време обаче означава, че Централните сили ще се отърват твърде леко¹⁶³ а целта на групата на Милнър да унищожи Германия и Австро-Унгария, ще се провали.

В края на септември военният министър Лойд Джордж, в обичайното си изопачаване на фактите, коментира последните слухове за мир пред представител на *United Press of America*: „Германия взе решение да се бие с Англия, докрай, докато на една от страните не е окончателно повалена.“¹⁶⁴ Въпреки, че Англия е тази която обяви война на Германия! „Борбата ще продължи до пълно поражение.“¹⁶⁵

На въпроса на кореспондента „А Русия?“ Лойд Джордж отговори: „Русия ще се бие до смърт. Русия бавно се събуди, но ще бъде също толкова бавна в успокояването на чувствата си срещу онези, които я принудиха да влезе в тази тежка война, и няма да забрави нищо.“¹⁶⁶

Това е изцяло в съответствие с желанията на лорд Милнър, който осигурява на възпитаниците от своята „детска градина“ постове и с помощта на „Кръглата маса“, друг конспиративен кръг от богати и видни личности, основан през 1909 г., им открива отлични възможности за кариера.

Филип Кер, бъдещият лорд Лотиан, е един от тях. Издига се като член на „Кръглата маса“. Според Милнър, Аскуит и Грей, войната не се води достатъчно ефективно – за да се премине към тоталната война на унищожение, е необходимо ново правителство. Така в началото на декември 1916 г. либералът Лойд Джордж и лидерът на Консервативната партия Бонар Лоу искат сформирането на тричленен комитет, председателстван от Лойд Джордж и изключващ Аскуит. Аскуит първоначално се съгласява неохотно, но оттегля съгласието си след два дни, след което Лойд Джордж подава оставка. Това предизвиква падането на правителството на Аскуит, защото той отказва да бъде подчинен на консерваторите Бонар Лоу или Артър Балфур, които са предложени от краля за негови наследници.

Следователно, на 6 декември Лойд Джордж е натоварен със задачата да сформира правителство. Тъй като действа независимо от тайния елит на Милнър, той е обграден, като предпазна мярка, от четиричленен военен кабинет, състоящ се от консерваторите

¹⁶³ Б. пр. Не само, военната инициатива е в техни ръце, т.е. те ще наложат интересите при мирните преговори.

¹⁶⁴ *Frankfurter Zeitung* vom 30. September 1916: »Kriegsmüdigkeit bei den Alliierten?«

¹⁶⁵ Също.

¹⁶⁶ Също.

лорд Кързън и Андрю Бонар Лоу, и Артър Хендерсън – лидер на Лейбъристката партия и твърд поддръжник на войната, и самия Алфред Милнър.

Бившият губернатор на Капската колония сега влиза във военния кабинет като „министър без портфейл“ и дърпа конците зад кулисите.

Той представя Филип Кер като личен секретар на Лойд Джордж и така винаги е изключително добре информиран за всичко: като цяло, отличен удар!

Премиерът Лойд Джордж извиква Морис Ханки във военното министерство, как-

то Ханки пише в дневника си на 10 декември 1916 г., „за да запознава подробно персонала на новото правителство, с процедурите на избрания Военен съвет и бъдещето на войната“¹⁶⁷ и го кара да изложи оценката си за напредъка на войната, в меморандум.

Още на 9 декември Ханки прекарва целия ден с новия военен кабинет.¹⁶⁸ За разлика от много съвременници, той не е изненадан, че Милнър е извикан директно в светилището на британското военно планиране без гласуване.

В края на краищата, Лойд Джордж идва на власт чрез интригите на Милнър. А Ханки знае, че без благоволението на Милнър няма да оцелее политически.

По нареждане на Милнър, неговият възпитаник от Южна Африка, Лео Амери, също влиза във Военния кабинет, за да държи Ханки под контрол. Няма съмнение, че превратът е планиран

и извършен от членовете и агентите на Тайния елит. Веднага щом Аскуит е сменен, те проникват в новото правителство от горе до долу чрез хората на Милнър.¹⁶⁹

Уважаеми читателю не търси това обяснение на събитията напразно в официалните исторически трудове. Там просто се казва: „Поради вътрешна криза и общо недоволство от воденето на войната на Западния фронт, Аскуит подава оставка като министър-председател.“¹⁷⁰

¹⁶⁷ Archives of Lord Hankey of the Chan: Diaries, Bd. 2

¹⁶⁸ War Cabinet 1, CAB 23/1/1

¹⁶⁹ Alfred Gollin: Proconsul in Politics. University of Michigan 1964, S. 376

¹⁷⁰ www.dhm.de/lemo/biografie/herbert-asquith

В началото на 1917 г. журналистът Хенри Уилям Масингам отправя остра атака срещу групата на Милнър: „Нов двоен параван от бюрократи се вмъква между Военното командване и министерствата, които досега бяха пряко отговорни пред Парламента... Първото е Секретариатът на кабинета... второто е малка група просветени мъже, които живеят в градината на министър-председателя... Тези господа по никакъв начин не представляват Кабинет на държавната служба. Те са по-скоро слуги на един пътуващ владетел-император, когото лорд Милнър е поставил... Идеите на правителството не са на г-н Лойд Джордж... а на лорд Милнър... Г-н Джордж използва консерваторите, за да унищожи идеите на либералите; но той създаде чудовище, което в момента доминира и над двете. Това е новата бюрокрация, която заплашва да господства над Англия.“¹⁷¹

Един от проблемите за групата на Милнър със сигурност е, че на 5 ноември 1916 г. Централните сили предоставят на Полша, разделена от 1795 г., известна степен на автономия като т. нар. „Регентска Полша“, и предлагат на поляците перспективата за независимост като примамка. И от Германия идва мирно предложение, което не се харесва изобщо на Милнър.

На заседанието на Райхстага на 12 декември канцлерът Бетман Холвег прочита следната мирна нота: „Най-страшната война, която историята някога е виждала, бушува почти две години и половина в голяма част от света. Тази катастрофа, която не успя да разплете връзките на една споделена хилядолетна цивилизация, удря в сърцето най-ценните постижения на човечеството. Тя заплашва да срина до основи интелектуалния и материален прогрес, който представляваше гордостта на Европа в началото на XX век... Подкрепени от съзнанието за своята военна и икономическа сила и готови, ако е необходимо, да продължат борбата, наложена им докрай, но същевременно вдъхновени от желанието да предотвратят по-нататъшно кръвопролитие и да сложат край на ужасите на войната, четирите съюзнически сили предлагат започването на мирни преговори възможно най-скоро. Предложенията, които ще внесат в тези преговори, насочени към осигуряване на съществуването, честта и свободата на развитие на техните народи, представляват, според тях, подходяща основа за установяване на траен мир.“¹⁷²

САЩ не реагират директно на предложението, но на 21 декември предлагат на воюващите нации да се създаде ОН (общество на народите) като мярка за осигуряване на мира. Половината свят по-късно стана член на ОН след войната, но САЩ не го направи. Антантата обаче просто игнорира германското предложение за мир и „типичния британски преврат“, извършен от Милнър и неговите приятели, отхвърлят всяка перспектива за мир и в крайна сметка осигуряват продължаването на Световната война до 11 ноември 1918 г.

В изтощена от войната Русия, защитникът на мира Распутин е застрелян от британския военен аташе Освалд Рейнър в края на декември (в заговор в княз Юсупов, Пуришкевич и др.).

През март 1917 г. царят е свален от престола, принуден да абдикира, а временното правителство под ръководството на княз Львов включва не само представители на висшата и средната класа, но и социалистите като поддръжника на войната и масона Александър Керенски. Тази колоритна фигура е „брат в 9-та ложка на „Великия Ориент на народите на Русия“, във „Великия Ориент на Франция“ и във „Великата ложка на Англия“, както и след 1918 г. във „Върховния съвет на руските масони в Париж“.¹⁷³

¹⁷¹ *The Nation* vom 24. Februar 1917

¹⁷² Herbert Michaelis/Ernst Schraepler (Hrsg.): *Ursachen und Folgen. Vom deutschen Zusammenbruch 1918 und 1945 bis zur staatlichen Neuordnung Deutschlands in der Gegenwart. Bd. 2: Der militärische Zusammenbruch und das Ende des Kaiserreiches.* Berlin 1958/59, S. 68 f.

¹⁷³ Osterrieder: *Welt im Umbruch*, S. 1314

Лвов и Керенски са решени да продължат войната, което е изцяло в съответствие с британските интереси, след първа успешна смяна на режима? През ноември 1917 г. най-накрая избухва болшевишката революция, в резултат на която Ленин предава руската централна банка на своя кредитор Ротшилд за 100 години.¹⁷⁴

Тъй като въпреки всичките усилия, победата на Централните сили не може да бъде изключена и така заплашва с пълна загуба огромните американски военни заеми за Антантата – 2 100 000 000 долара, докато Германия е получила само 27 000 000 долара – bankerите и производителите на оръжие в САЩ разпалват военна пропаганда, за да спечелят населението за идеята за влизане във войната, което се случва на 6 април 1917 г. и в крайна сметка осигурява победа за Антантата.

Така годините 1916 и 1917, с ерозията на всякакво политическо благоприличие, бележат началната точка на тоталитарното разширяване на властта и насилието през XX век: Версай, Руската гражданска война, фашизмът, Хитлер, Сталин и пр. Войната можеше да приключи през 1916 г. Но тя е допълнително подхранвана от фантазиите за световно господство на групата на Милнър и „търговците на смърт“ от Уолстрийт. В крайна сметка САЩ излязоха най-големите победители.

Обобщение и перспективи за бъдещето

Версайският договор, подписан на 28 юни 1919 г. – точно на 5-та годишнина от убийството в Сараево, изисква от Германия, в член 231, „Част VIII. Репарации“, да признае пълната си отговорност: „Съюзническите и асоциираните правителства декларират, а Германия признава, че тя и нейните съюзници са отговорни като подстрекатели на всички загуби и щети, понесени от Съюзническите и асоциираните правителства и техните граждани в резултат на войната, наложена им от агресията на Германия и нейните съюзници.“

Това искане не допринася за стабилен мир: 20 години по-късно Европа е потопена в още по-жестока война. Още през 1941 г. генерал дьо Гол в радио-обръщение я нарича втората Тридесетгодишна война, а Чърчил изразява подобно мнение през 1944 г.

Двете войни са необходими, за да се установят плацдармите за военноморските сили на САЩ, на двата океански бряга – на Атлантическия и Тихия океан.

Така, след 1945 г., командните структури на САЩ на Атлантическия и Тихоокеанския фронт остават активни и до днес, това са регионалните командвания EUCOM и PACOM. По време на Кубинската ракетна криза са добавени командвания за Северна и Южна Америка, а след революцията в Иран дори за Персийският залив е считан за зона, пряко засягаща американските интереси за сигурност (доктрината на Картър).

Съветникът по националната сигурност на Картър, Збигнев Бжежински, създава нейните основни принципи през 1982 г.: Централното командване на САЩ, обхваща региона от Египет до Казахстан.

Без съмнение и двете световни войни, в крайна сметка са водени за глобално господство. Уинстън Чърчил със сигурност има предвид американските интереси, когато през април 1947 г. откровено се застъпва за „Съединените европейски щати“ като необходима предпоставка за авторитетен световен ред: „Разбира се, ние не си правим илюзии, че Съединените европейски щати представляват окончателното и цялостно решение на всички проблеми на международните отношения. Създаването на авторитетен, всемогъщ световен ред е крайната цел, към която трябва да се стремим. Освен ако не бъде установено ефективно световно свръхправителство, способно за бързо действие,

¹⁷⁴ »Das Geld-Kartell. Wie die US-Notenbank die Weltfinanz manipuliert«. In: Focus Money vom 17. Juli 2014; vgl. auch: <https://henrymakow.com/deutsche/tag/russland-rothschild-zentralbank/>

иначе перспективите за мир и човешки прогрес остават мрачни и съмнителни. Без Обединена Европа няма сигурна перспектива за световно правителство.¹⁷⁵

Световно правителство на САЩ със „специални отношения“ с Обединеното кралство Великобритания – Сесил Роудс (доп. пр. и лорд Милнър) сигурно са му изпратили поздрави от Отвъдното!

След Втората световна война, основната задачата е да се подготви Европа за войната срещу СССР. На 15 май 1947 г. президентът на САЩ Хари С. Труман обявява своята доктрина за ограничаване на по-нататъшното разширяване влиянието на СССР.

На 6 юни последва планът „Маршал“. Целта му е да укрепи Западна Европа срещу Източния блок и да отвори пазари за американската икономика, все още прегрята от войната.

Приемайки помощта, страните трябва да отстъпят фискалния си суверенитет на Вашингтон – това е началото на икономическата колонизация на Европа, която изобщо не струва много (само около 15 милиарда щатски долара вложени между 1948 и 1952 г.).

На 26 юли 1947 г. е приет Законът за националната сигурност, който разрешава военното проникване в света. Той е един от най-важните законодателни актове в следвоенната история на САЩ и става основата на глобалната американска военна мощ и до днес.¹⁷⁶

И трите събития са пряко свързани. НАТО е основан на 4 април 1949 г., официално като отбранителен съюз срещу СССР, който в отговор създава Варшавския договор едва през 1955 г., но в действителност, както първият генерален секретар на НАТО, лорд Исмей, директно го казва, НАТО е създаден за да „държи руснаците отвън, американците вътре и германците долу“.¹⁷⁷

Договорът за съюза постановява, че икономическото възстановяване и икономическата стабилност са важни елементи на сигурността – оттук и планът „Маршал“.

Още през декември 1949 г. НАТО приема военния план „Дропшот“, който има за цел нападение над СССР през 1957 г.¹⁷⁸

Както винаги, целта е врагът да бъде представен като агресор. „Основното предположение“, както е посочено дословно в свръхсекретния документ, е: „На или около 1 януари 1957 г. САЩ да били принудени да влязат във война чрез акт на агресия от страна на СССР и/или неговите сателити.“¹⁷⁹

Предвидени са 300 атомни бомби и 29 000 тежки фугасни бомби да бъдат хвърлени върху 200 цели в 100 града, за да се унищожат 85% от индустриалния капацитет на СССР с един удар. Времето несъмнено е съгласувано с първоначално планираната дата за завършване на ремилитаризацията на Западна Германия.

Поради отхвърлянето на договорите за създаване на т. нар. „Европейска отбранителна общност“ от страна на Френското национално събрание през 1954 г., както и поради противопоставянето на превъоръжаването на Западна Германия, създаването на Бундесвера (германските федерални въоръжени сили) се забавя с няколко години.

¹⁷⁵ *Speeches of Winston Churchill*, New York 1947. Zit. wie: www.kas.de/wf/de/191.1965

¹⁷⁶ Harvey Sapolsky/Eugene Gholz/Caitlin Talmadge: *US Defense Politics. The Origins of Security Policy*. London und Abingdon 2009, S. 4

¹⁷⁷ Matthias Gebauer/Ralf Neukirch/Gordon Repinski/Christoph Schult: *Verteidigung: Fortschritt im Schnecken tempo*. In: *Der Spiegel*, 25. Februar 2013

¹⁷⁸ Wolfgang Effenberger: *Das amerikanische Jahrhundert, Teil 1: Die verborgenen Seiten des Kalten Krieges*. Nordstedt 2011

¹⁷⁹ Joint Chiefs of Staff: *J.C.S. 1920/5, Bd. II: Long-Range Plans for War with the USSR - Development of a Joint Outline Plan for Use in the Event of a War in 1957 (Short Title: »Dropshot«) vom 19. Dezember 1949*

След това, през 1957 г., когато съветският спътник „Спутник“ започва да обикаля около Земята, военните планове трябва да бъдат преразгледани и датата на операция „Дропшот“ е отложена.

Москва обаче никога няма да забрави това. Тези имперски амбиции дълбоко разгневяват френския президент генерал дьо Гол. За него Европа се простира „от Атлантика до Урал“. Той също вижда заплахата в специалните отношения на Великобритания със САЩ, поради което по-късно се стреми да предотврати присъединяването ѝ към Европейската икономическа общност.

Дистанцията му от англо-американската геостратегия и доверителните му отношения със следвоенния германски канцлер Конрад Аденауер предотвратяват повторение на политиката на Жорж Клемансо, която отрови и без това обтегнатите отношения между Франция и Германия след Първата световна война.

Томас Ман също разпознава, по време на живота си в САЩ, като емигрант от нацисткия режим, че САЩ да третират „Европа като икономическа колония, военна база, и гласис (огнено поле, бойно поле) в бъдещия атомен кръстоносен поход срещу Русия/СССР и като несъмнено интересно и ценно парче земя от антикварна гледна точка, но от чието пълно разрушение те не биха се интересували, когато става въпрос за борба за световно господство“.¹⁸⁰

На 9 май 1950 г. френският външен министър Робер Шуман обявява създаването на Европейска общност за въглища и стомана (ЕОВС). Твърди се, че Аденауер е научил за това само няколко часа по-рано. Днес този ден се чества като „Ден на Европа“. „Всичко започна във Вашингтон“, обяснява по-късно началникът на кабинета на Шуман.¹⁸¹ Авторът на „Декларацията на Шуман“ е всъщност държавният секретар на САЩ Дийн Ачесън.

Американско-френското сътрудничество датира от Първата световна война. След преговорите във Версай, френският бизнесмен Жан Моне – по-късно прочут като пионер на европейското обединение, поддържа приятелство за цял живот с Джон Фостър Дълес, тогава съветник на Бернхард Барух, главен представител на Комисията по репарациите на САЩ и член на Съвета за военна търговия, който координира военния бизнес.

Под ръководството на Барух, Дълес формулира правната кодификация на германската военна вина във Версайския договор. Поради този пасаж, първата германска делегация водена от граф Брокдорф-Ранцау отказва да подпише.¹⁸²

За да се принуди подписването на мирния договор, ефективната британска морска блокада е продължена след примирието от 11 ноември 1918 г. и е отменена едва на 12 юли 1919 г., две седмици след като министърът на външните работи Херман Мюлер (СДП) и министърът на транспорта Йоханес Бел (Центристската партия) го подписват с особено мнение като знак на протест (доп. пр. на който Антантата изобщо не обръща внимание).¹⁸³ Удължаването на блокадата струва повече от 700 000 живота.¹⁸⁴

Когато от 1934 г. нататък в САЩ се разпространява страха от нова война – икономиката стагнира въпреки Новия курс и се разработват нови военни планове („Дъга“) – загрижени членове на Конгреса искат да разследват интересите за влизането във войната през 1917 г.

¹⁸⁰ Thomas Mann: *Deutsche Hörer! Darmstadt* 1980

¹⁸¹ *The Telegraph* vom 27. April 2016

¹⁸² Klaus Wiegrefe: *Der Unfriede von Versailles*. In: *Der Spiegel* 28,6. Juli 2009

¹⁸³ Eric W. Osborne: *Britain's Economic Blockade of Germany 1914-1919*. London/New York 2004, S. 189; C. Paul Vincent: *The Politics of Hunger: The Allied Blockade of Germany, 1915-1919*. Athens, Ohio 1985

¹⁸⁴ Boris Barth: *Dolchstoßlegenden und politische Desintegration*, Düsseldorf 2003, S. 37

За тази цел е създаден „Сенатският разследващ комитет за боеприпасите“ под ръководството на сенатор Джералд П. Най, известен като Комитетът на Най. В 93 изслушвания са разпитани 200 свидетели, включително банкерът и бизнесмен Джей П. Морган-младши и Пиер С. дю Пон, оръжеен магнат, чиито печалби се увеличават с почти 1000% в сравнение с годините преди войната. След две години разследване комисията убедително доказва, че освен фиксирането на цените, банкерите и производителите на оръжие са оказали значително влияние върху външната политика на САЩ преди и по време на войната, като са „подмамили“ страната да влезе във война, за да защитят облигациите си и да създадат бум на производството и продажбите на оръжие. Комисията съобщава, че преди влизането на САЩ във войната през април 1917 г. Великобритания е получила 85 пъти повече кредити от Уолстрийт, отколкото Германия.¹⁸⁵

Финансирането на комисията е спряно в началото на 1936 г., когато Най обвинява починалия президент Удроу Уилсън, че е укривал информация от Конгреса, за планираното обявяване на войната. Предложението за национализация на оръжейната промишленост е отхвърлено. По-късно Най публикува документ, озаглавен „Следващата война“, цинична препратка към „стария трик на богинята на демокрацията“¹⁸⁶, чрез който Япония трябва да бъде използвана за примамване на САЩ във Втората световна война.¹⁸⁷ Очевидно има опасения сред „търговците на смърт“ (б. пр. да не изтърват келипира), и те отново ще настояват за участието на САЩ.

Зад плана за Обединена Европа стои мрежа от политици, военни лидери, банкери, индустриалци и спекуланти. Следващата стъпка към Европейския съюз са т. нар. „Римски договори“, подписани на 25 март 1957 г. в Рим от Белгия, Германия, Франция, Италия, Люксембург и Холандия, под внушителната статуя на папа Инокентий X, чийто пратеник Фабио Киджи е единственият, който отказва да подпише Вестфалския мирен договор през 1648 г. и подава възражение.

Дали това е правилната среда за бъдещ мирен съюз? Всъщност ЕС не насърчава мира, тъй като условно подкрепя войните на НАТО, които нарушават международното право, и продължава да разделя Европа въпреки разпадането на Източния блок през 1990 г. А дори днес подхранва военната пропаганда срещу Русия по опасен начин, дори повече опасен, отколкото по време на Студената война.¹⁸⁸ Лисабонският договор от декември 2007 г. има за цел да реформира ЕС, но вместо това само засилва икономическия контрол върху договорната зона.

Разпознаваемите цели на ЕС съвпадат в забележителна степен с тези на международния конгломерат *IG Farben*, основан през 1925 г. от Уолстрийт като част от споразумението за репарациите: *IG Farben* се стреми към монопол във фармацевтичната и химическата промишленост; в ЕС става въпрос за глобален контрол върху медицинската и хранителната промишленост, чрез патенти и генетично модифицирани храни. Следователно, планът Шуман не трябва да се разглежда като началото на изграждането на Европа, а по-скоро като началото на унищожаването на европейските нации от наднационалните институции.

¹⁸⁵ U.S. Congress (Hrsg.): *Report of the Special Committee on Investigation of the Munitions Industry (The Nye Report)*, 4. Februar 1936, S. 3-13

¹⁸⁶ <https://politicalvelcraft.org/federal-reserve-1/>

¹⁸⁷ Arthur M. Schlesinger, Jr./Roger Burns (Hrsg.): *Congress Investigates. A Documented History, 1792-1974*. New York 1975

¹⁸⁸ Б. пр. Днес нещата стават още по-опасни с прякото въоръжаване и насъскване на режима на Зеленски, за неотстъпчивост във войната с Русия придобила позиционен вид на изтощение, както ПСВ преди век. И още по-опасно за нас българите е, че се управляваме от безмозъчни нищожества, пионкисоросиди, които сякаш следват внушенията на „търговците на смърт“.

Междувременно съществува основателен страх от трета световна война. След края на Студената война през 1990 г. НАТО трябваше да бъде разпуснат; това всъщност е истинската възможност за мир. Усилията на преговарящата делегация на СССЕ обаче бяха осуетени и провалени от безкомпромисните планове за плячкосване и световно господство на стратегите на НАТО.¹⁸⁹

На 24 юни 2016 г. канадският журналист, автор и активист за правата на човека Мъри Добин попита в американското списание *Counterpunch*: „Наистина ли искаме война с Русия? Едва ли е изненадващо, че Русия разглежда приемането на Полша, Унгария, България, Литва, Латвия, Естония и Румъния в НАТО като военна заплаха“.¹⁹⁰

Добин вижда Полша като ключов фактор в тази опасна шарада¹⁹¹. Предвижда ли ситуация, подобна на тази от 1938/39 г., когато войната започва заради напрежение на западната граница на Полша?

Напоследък НАТО провежда обширни маневри – Добин говори за учението „Анаконда“ с 30 000 войници от НАТО, най-голямото разполагане на военни части на руската граница след германското нахлуване през юни 1941 г. Това е в съответствие със заплашителния жест на полския президент Анджей Дуда: „Целта на учението е ясна. Подготвяме се за атака.“¹⁹²

На 25 юни 2016 г. в платформата на Института за мир на републиканеца Рон Пол се появи статия със същото заглавие, написана от американския журналист Ерик Марголис. В нея той призовава всички настоящи политици внимателно да прочетат книгата на Кристофър Кларк „Лунатиците“. Кларк описва подробно как дребните интриги на антигерманските чиновници във Франция, Англия и Русия са манипулирали Първата световна война, конфликт, който е бил ненужен, идиотски и нелогичен... виждаме същия процес в действие и днес. Тогава воюващите страни, подкрепени от военно-промишления комплекс, опитомените медии и неоконсерваторите, силно агитират за война във Вашингтон... От времето на Фридрих Велики, мъдрите европейски държавни и правителствени глави са се научили да не воюват срещу Русия... всичко, което е необходимо сега, е един терористичен акт като тази в Сараево през 1914, за да се разпали голяма война между двете ядрени сили.“¹⁹³

Какво би могъл да напише Марголис, ако беше наясно с допълнителни връзки, които не се срещат в книгата на Кларк?

Например, Кларк пропуска дългогодишното планиране на военноморската блокада срещу Германия от КИО започнало от 1908 г. нататък, документирано от двама членове на комитета: Морис Ханки („Върховното командване“) и А. К. Бел („История на блокадата на Германия“).

Дори официалният британски военноморски историк и стратег сър Джулиан Корбет потвърждава, че Първата световна война е планирана от лорд Ханки и неговите сътрудници с „подредена пълнота в детайлите, която няма паралел в нашата история“.¹⁹⁴

Но Ханки, Бел и Корбет очевидно отсъстват от библиографията на „Лунатиците“ и още повече от публикациите на Хайнрих Аугуст Винклер, Херфрид Мюнхлер, Йорг Фридрих или Йорн Леонхард за Първата световна война.

¹⁸⁹ Effenberger/Wimmer: *Wiederkehr der Hasardeure*, S. 485-488

¹⁹⁰ www.counterpunch.org/2016/06/24/do-we-really-want-a-war-with-russia/

¹⁹¹ Шарада – игра на думи, когато дадена дума се обяснява от единия участник чрез мимики и жестове, а другите трябва да я отгатнат.

¹⁹² Също. Б. пр. Поляците са изключително безотговорен и глупав народ! Неслучайно губят държавата си през XVIII век и се превърнаха в „мюрето“ на Британия през 1939 г. за да бъде вкарана Германия в по-голяма война, ескалирана от военнопредстъпниците Чърчил, Рузвелт и Сталин до световна.

¹⁹³ <http://ronpaulinstitute.org/>

¹⁹⁴ Julian Corbett: *Naval Operations*, Bd. 1. London 1921, S. 18

Лев Троцки стига до заключение, което едва ли е ласкателно за Великобритания: „Английската демокрация доведе до империалистическата война и английската дипломатия има пряката и непосредствена отговорност, защото съзнателно и пресметливо тласна Европа към войната. Ако английската „демокрация“ беше обявила, че ще се намеси във войната на страната на Антантата, Германия и Австро-Унгария нямаше да рискуват. Ако Англия беше обявила неутралитета си, Франция и Русия също щяха да се въздържат. Но британското правителство действа различно: То тайно обещава подкрепата си на Антантата, подхвърля на Германия и Австро-Унгария възможността за неутралитет и ги подвежда.“ Така английската „демокрация“ провокира войната“¹⁹⁵

Троцки допуска малка грешка, не „английската демокрация“ или „дипломатия“, а малък, пресметлив кръг в британския елит, който също играе в полза на американските финансови интереси. Кулминацията е държавният преврат, организиран от лорд Милнър в началото на декември 1916 г., който довежда на власт военния кабинет, оглавяван от министър-председателя Лойд Джордж, а самия Милнър заема ключова позиция (доп. п. всъщност той е реалният премиер, а Лойд Джордж е просто представителната фигура, типично в стила на Милнър, който желае винаги да е в сянката зад кулисите) за удължаването на Първата световна война до трагичния ѝ край.

Едно от последствията е Версайският договор и ориентираното към Великобритания ОН. Версай полага основите за Втората световна война, а впоследствие и за доминираната от англо-американците ООН – по същество старото ОН.. Както Чърчил открито предсказва през 1947 г., САЩ, с ЕС като свой васал, тръгват към авторитарно световно господство. Намерението за създаване на нов свят и ред – уж с цел доброто на човечеството, стана съвсем ясно най-късно на 11 септември 1990 г., когато Джордж Буш-старши издига лозунга „Към нов световен ред“. Четири месеца по-късно, след нахлуването на Саддам Хюсеин в Кувейт, САЩ, с подкрепата на ООН и използвайки „лъжата за кувьозите“¹⁹⁶, започват войната срещу Ирак, който по-рано снабдяват с оръжие по време на ирано-иракската война от 1979 до 1988 г. Пет месеца по-късно Варшавският договор се разпуска.

Рамзи Кларк, главен прокурор на САЩ по времето на Линдън Джонсън, заяви в интервю за вестник през март 1991 г.: „Предупреждавам европейците да не вярват, че САЩ имат никакви колебания за военната намеса в Европа, като част от новия световен ред... САЩ няма да толерират дълго европейска ядрена и икономическа свръхсила.“¹⁹⁷

Терористичните атаки от 11 септември 2001 г. предоставят претекст за понататъшни войни, в богати на ресурси страни. От 2008 г. насам разгърнатата алчност за печалби е почти невъзможно да се скрие зад глобалните вълнения и конфликти. Както и сто години по-рано, конфликтите се подхранват, ако не и се провокират, за да се разрушат националните икономики и да се направят страните зависими от заеми.

Империализмът в никакъв случай не е погребан след Втората световна война; той преминава в ерозирането на държавите, и поставянето им под зависимост и грабеж, прикрити като „насърчаване на демокрацията“.

Погледът към историята разкрива, че повечето от днешните глобални катаклизми имат своите корени в имперските политики от началото на XX век. Дори тогава, под прикритието на цивилизоването, се извършва безмилостна експлоатация и пренебрежение към народите с други култури.

¹⁹⁵ Leo Trotzki: *Wohin treibt England? Europa und Amerika*. Berlin 1972, S. 54 Б. *np*. Много точно, ясно и синтезирано казано, да точно така е! Това е самата истина за ПСВ.

¹⁹⁶ За да подхранят пропагандата за войната, се разпространява лъжата, че иракските войници в Кувейт са изваждали недоносени бебета от кувьозите им и са ги оставяли да умрат на земята. <https://de.wikipedia.org/wiki/Brutkastenl%C3%BCge>

¹⁹⁷ Ramsey Clark: »Non à l'Empire«. Interview mit Akram Belkald. In: *L'Autre Journal* vom März 1991

Версайският договор демонстрира че неправдите не могат да бъдат потушени завинаги. Затова 100-годишнината от Версайския договор може да бъде възможност за всички засегнати, да осъзнаят недостатъка в собствените си очи и да започнат процес на оздравяване – мирен ред, какъвто Удроу Уилсън си е представял в своите „Четиринадесет точки“ от 1918 г.; те най-накрая биха могли да бъдат реализирани.¹⁹⁸

Предпоставка за това обаче е демонтирането на имперските западни структури. С оттеглянето на Великобритания от доминирания от НАТО, ЕС може да се започне процес на преструктуриране към истинска „европейска общност“, общност, която включва Русия.

„Политическата трансформация“ на Европа, според британския историк и специалист по международно право Джон Лафланд, директор на изследванията в парижкия Институт за демокрация и сътрудничество, е почти изцяло в ръцете на британците и американците и е започнала много преди основаването на Европейската общност за въглища и стомана (ЕОВС).¹⁹⁹

Обърнете внимание на последователността: 4 април 1949 г.: основаване на НАТО; 5 май 1949 г.: основаване на Съвета на Европа (да не се бърка с Европейския съвет и Съвета на ЕС) по инициатива на „Американския комитет за обединена Европа“ – организация, създадена през 1948 г. от Алън Дълес, Уинстън Чърчил и началника на разузнаването на САЩ генерал Уилям Дж. Донован, която не е институционално свързана с Европейския съюз.

През август 1950 г. се провеждат дискусии относно дизайна на официално знаме за Европа. През 1955 г. Съветът на Европа въвежда дизайна, изобразяващ венец от дванадесет златни петолъчни звезди на лазурен фон, но едва през май 1986 г. той е приет като символ за всички институции на Европейската общност.

Числото 12 символизира пълнота. Мисията на Съвета на Европа е да защитава и прилага върховенството на закона и демократичните принципи, да съхранява европейската култура и да насърчава икономическия и социалния прогрес.

Високи цели, но не съвсем сериозни в светлината на военния план „Dropshot“, който се разработва едновременно с това.

На 23 май 1949 г. е основана е Федерална република Германия. Последницата: разделянето на две държави (ГДР под съветски контрол), които в случай на война трябва да се бият помежду си до степента на ядреното опустошение и самоубийство.

Споменатите три събития трябва да се разбират като стъпки към ориентиран към НАТО Европейски съюз, който е създаден под завесата на тайната. Едва по-късно заинтересованите страни започват пропагандни кампании, целящи да представят европейския проект като мирно начинание. И тези кампании продължават да имат влияние и днес. Повтаряйки известната максима на Имануел Кант, Джон Лафланд заключава: „Свободата за Германия означава излизането ѝ от 70 години американска опека.“²⁰⁰

В края на 2014 г. демоните от 1914 г. се появиха отново: Стратегическият документ „TRADOC 525-3-1. Победа в сложен свят 2020-2040“²⁰¹ гласи, че основната цел е да се елиминира заплахата, породена от Русия и Китай. Тази стратегия не разчита на директното завладяване на отделните държави, а по-скоро на целенасочена двойна стратегия за дестабилизация и влияние, упражнявано чрез неправителствени организа-

¹⁹⁸ Б. пр. Само че Уилсън не е искрен, той пробутва една лъжа, една пропагандна диверсия, която в никакъв случай не е справедлива и дори в оня си вид обслужва единствено интересите на Антантата!

¹⁹⁹ Vortrag zum Thema »Souveräne Nationalstaaten statt Völkergefingnis EU« am 28. Oktober 2015 in Berlin.

²⁰⁰ Б. пр. тази опека на практика е окупация и пълно смазване на германското национално съзнание.

²⁰¹ <https://publicintelligence.net/usarmy-win-complex-worldly>

ции и разузнавателни служби. С други думи, първо създаване на хаос, след това установяване на желаните структури.

Четири етапа на ескалацията на сценария за дестабилизация, вече са точно описани в предшестващия документ „525-5“ от 1994 г. и могат да бъдат илюстрирани с примера на Украйна: повишаване на напрежението – криза – конфликт – война.

Както преди сто години, основната опасност се вижда във евентуалното сътрудничество между Германия и Русия, точка, която Джордж Фридман, основателят и председател на водещия частен американски мозъчен тръст „СТРАТФОР“, изразява изненадващо ясно на 4 февруари 2015 г.: **„САЩ нямат „връзки“ с Европа; Има само двустранни отношения с отделни държави. Основният интерес на външната политика на САЩ през последния век, в Първата и Втората световна война и Студената война, са отношенията между Германия и Русия... В продължение на век основната цел на САЩ е била да предотвратят уникалната комбинация от германски и технологии с руските суровини и руския труд.“**²⁰²

Още през 1919 г. съществува идеята за „санитарен кордон“ – пояс от буферни държави, между Германия и Русия. Скоро лента от държави се простира от Финландия през Балтийските държави и Полша до Румъния, предназначена да отдели СССР от останалата част на Европа, уж за защита от „болшевишката световна революция“.

За да предотвратят кошмара от германо-руско сближаване, САЩ искат да възродят тази идея днес. След войната срещу Югославия, която е нарушение международното право, НАТО си запазва правото, в изключителни случаи и въз основа на консенсусно решение на партньорите от алианса, да се намесва военно дори без мандат от ООН.

Това ясно демонстрира статута му на нападателен съюз. Но има и „другата Америка“: Освен Рон Пол²⁰³, Пол Крейг Робъртс например се смята за част от съвестта на САЩ. Той е заместник-министър на финансите по времето на Роналд Рейгън.

Днес, според Ворбей, той е един от най-добрите журналисти в света и говори ясно: „Ако по-голямата част от човечеството не се събуди скоро и не се противопостави решително на това безумие, Вашингтон ще унищожи света!“²⁰⁴

Сега трябва да приемем това предупреждение още по-сериозно, защото едногодишното проучване на Военния колеж на армията на САЩ от юни 2017 г. посочва, че светът е навлязъл в напълно нова фаза на трансформация, в която силата на САЩ намалява, световният ред се разпада и авторитетът на правителствата навсякъде се разпада.²⁰⁵

В тази крехка фаза участниците в Мюнхенската конференция по сигурност (MSC) в края на 2017 г. призовават за ускорено преобразуване на ЕС във военен съюз. Според скорошно проучване на MSC, консултантската компания за управление McKinsey и елитното училище за управление Hertie School of Governance, Европейският съюз трябва да е способен да изпълнява „мисии“, сравнима с военната операция срещу Либия през 2011 г., по всяко време.²⁰⁶

Проучването призовава за драстично увеличение на бюджетите за отбрана на държавите-членки на ЕС и инвестиции в модерно военно оборудване. Целта е да се стандартизират европейските стандарти за оръжия и да се разшири допълнително държавното финансиране за научни изследвания.

²⁰² www.youtube.com/watch?v=oaL5wCY9918&feature=youtu.be; die gesamte Rede unter www.youtube.com/watch?v=QeLu_yyz3tc

²⁰³ Два пъти кандидат за президент на САЩ от Републиканската партия.

²⁰⁴ www.paulcraigroberts.org/2014/10/06/washington

²⁰⁵ US Army Is Preparing For Decades Of Hybrid Wars 2025 - 2040. Vgl. <https://southfront.org/us-army-preparing-decades-hybrid-wars/>

²⁰⁶ www.german-foreign-policy.com/news/detail/7471/

Бившият председател на партията на Социалдемократите Мартин Шулц, който като председател на Европейския парламент (2014-2017 г.) яростно се застъпва за споразуменията за свободна търговия СЕТА и ТТИР, и обедини членовете на партията си на партийната конференция на Социалдемократите на 7 декември 2017 г. за курса към обединена европейска държава. Той иска да види Съединените европейски щати реализирани най-късно до 2025 г. Интересно, кой ли е сложил тази идея в устата на този любимец на мултинационалните корпорации?

„Макрон призовава Мартин Шулц да се присъедини към голяма коалиция“, пише FAZ на 3 декември 2017 г. Дали трансатлантиците в Социалдемократическата партия, заедно с Еманюел Макрон, трябва да избутат канцлера Меркел пред себе си?

Макрон, бивш студент йезуит, написал магистърската си теза върху Макиавели и дипломната си работа върху Хегел, получава наградата „Карл Велики“ на 18 май 2018 г. „Неговата страст и европейски ангажимент, застъпничеството му за сплотеност и единство и решителната му борба срещу всички форми на национализъм и изолационизъм са пример за преодоляване на европейската криза“, се казва в цитата.²⁰⁷

Карл Велики е коронясан от папата в Рим през 800 г. и е първият западноевропейски владетел, получил императорската титла. „Свещената Римска империя на германския народ“ е създадена, само за да бъде унищожена от Наполеон на 6 август 1806 г.

Макрон няма да разруши наратива, провъзгласен от 1950 г. насам, че ЕС е творение на европейците и следователно е демократично легитимиран и контролиран от гражданите на Европа. Дезинформацията ще продължи. По този начин Макрон се присъединява към прочутата група лауреати на наградата „Карл Велики“: Ричард Куденхов-Калерги (1950), Жан Моне (1953), Уинстън Чърчил (1955), Валтер Халщайн (1961), Тони Блеър (1999), Бил Клинтън (2000), папа Павел II (2004), Ангела Меркел (2008), Мартин Шулц (2015) и папа Франциск II (2016) – всички от които са или са били въввлечени в трансатлантически мрежи.

Както ЕС, какъвто съществува днес, така и наградата „Карл Велики“ са случай на подвеждаща манипулация.

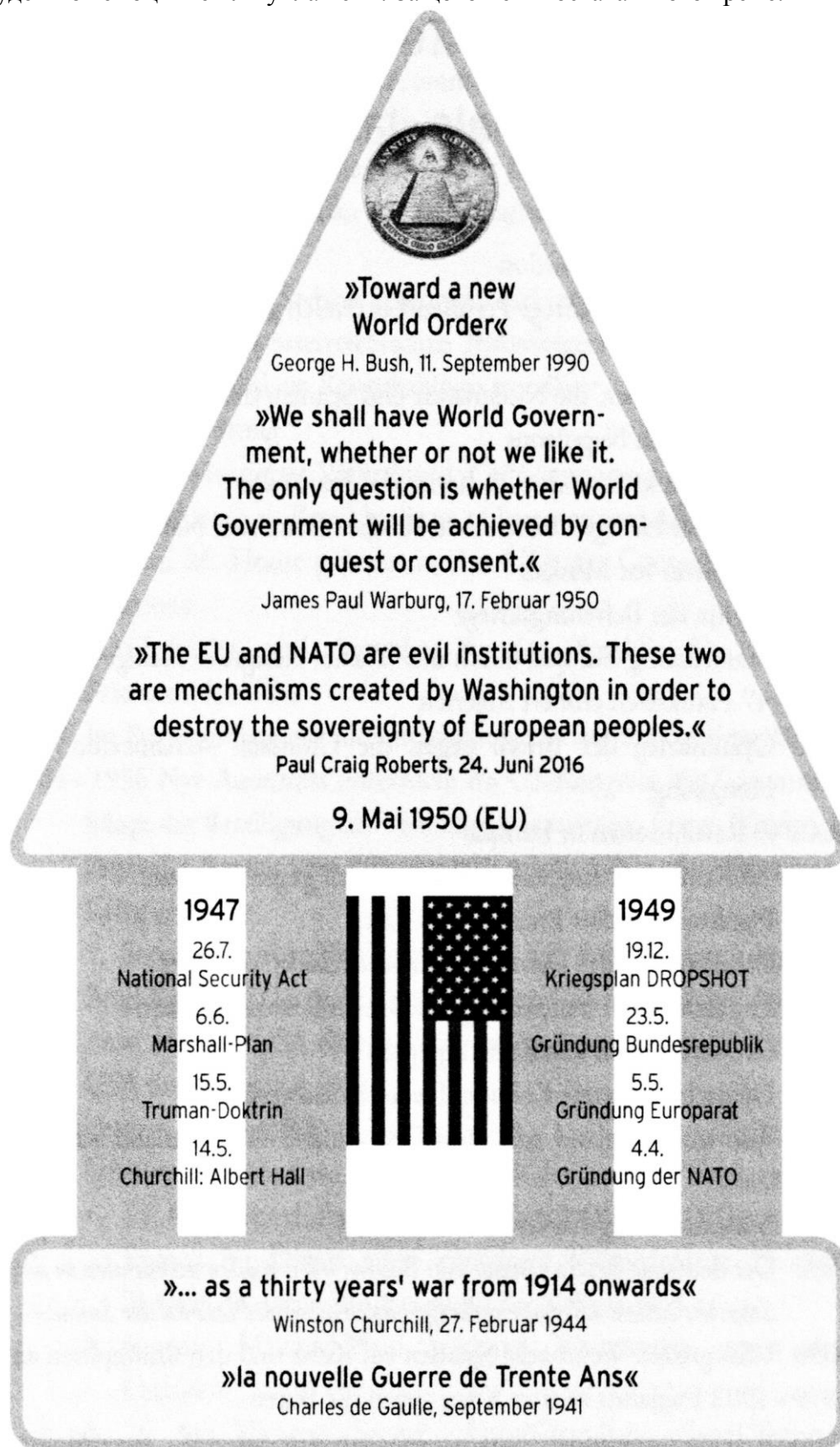
Стефан Щайнс го формулира сбито в статията си „Дали планираната армия на ЕС е в конкуренция с НАТО?“, „Разбира се, идеята за европейско обединение е стара идея в Европа. Това, което англо-американските победоносни сили развиха институционално след 1945 г., е нещо съвсем различно. Централистският, недемократичен ЕС е почти пълната противоположност на това, което европейците са имали предвид. Функцията на институцията на ЕС за глобализиран империализъм е да разруши буржоазно-демократичната република на европейското Просвещение и да елиминира демократичното участие в управлението, което е институционално свързано с националната държава.“²⁰⁸

Разпадащата се световна империя е непредсказуема. Днес имаме работа с далеч по-мощни групи по интереси, отколкото в началото на XX век, когато групата Роудс-Милнър, или по-скоро малък, конспиративен кръг от британски политици, крои заговор зад гърба на кабинета и парламента, и нищо неподозиращата общественост, за разрушителните стратегии на световно господство. Днешните стратегии на глобализацията и финансови манипулатори също се стремят да създадат еднopolюсен свят прикрит под знамето на хуманността, мира и свободата, с всеобхватно контролиращо правителство. За нас е изключително важно да видим взаимосвързаността на тези повтарящи се интереси от власт и печалба и да ги направим прозрачни за другите, така че те вече да не

²⁰⁷ www.karlspreis.de/de/aktuelles/karlspreis-2018

²⁰⁸ <https://linkezeitung.de/2017/12112/steht-die-geplante-eu-armee-in-konkurrenz-zur-nato/>

могат да се крият под дебелината хуманитарна завеса. Не трябва да позволяваме да бъдем заблудени от емоциите или уплашени. Защото не ни остава много време.

Пътят към световното правителство